

THDP 2.0™ Magazine

ALOHA

Ngôn ngữ - Kiến thức - Trí tuệ

Tôi đã học được gì từ Blaise Pascal

Sức mạnh của việc không làm gì

Những người rất thành công
có những thói quen gì?

NỘI DUNG

ALOHA VOLUME 1

Trang

3	+ [Bài dịch] Tôi đã học được gì từ Blaise Pascal
6	+ [Bài dịch] Bộ Thương mại Nhật Bản: Donald Trump hiểu sai hoàn toàn về Thương mại
8	+ [Tiểu thuyết lịch sử] Người chém cá kình - Phần 1 Hai Le
16	+ [Bài dịch] Sức mạnh của việc không làm gì
20	+ [Truyện ngắn] Cô Bé Hạt Tiêu - Quyển 2, Tập 1 - Thật là kỳ cục! Vũ Thành Hòa
25	+ [Bài dịch] Những người rất thành công có những thói quen gì?
28	+ [Thơ dài] Thiên đường trần gian - Phần 1 Vũ Thành Hòa
30	+ [Hỏi-Đáp THDP] Làm sao để xây dựng tinh kỷ luật cho bản thân
31	+ [Zen Pencils] Terence McKenna - Trời đất yêu quý lòng can đảm

Triết Học Đường Phố xin hân hạnh được giới thiệu với bạn đọc một dự án mới của chúng tôi: ALOHA. Aloha là một từ trong ngôn ngữ của người Hawaii, có nghĩa là tình yêu, hòa bình, từ bi, khoan dung... thường được dùng như một câu chào xã giao đơn giản. Ngoài ra nó còn có một ý nghĩa văn hóa và tâm linh sâu xa hơn đối với người Hawaii bản địa, đó là "ở trong sự hiện diện thần thánh" hoặc là "ở trong sự hiện diện của hơi thở sự sống thiêng liêng."

ALOHA có thể được xem như một bộ sưu tập--collection, magazine--những bài viết chất lượng cao (bao gồm bài dịch, truyện ngắn, truyện dài, thơ, quan điểm...) nhằm đáp ứng nhu cầu nâng cao nhận thức, kiến thức, bồi dưỡng tâm hồn cho những người muốn nhận biết chính mình và trau dồi phát triển bản thân. Terence McKenna nói, “Không có ai quá giác ngộ tới nỗi không cần phải cải tiến chính mình.”

Bên cạnh đó ALOHA cũng sẽ trở thành một nguồn thu tài chính để đảm bảo sự duy trì hoạt động lâu dài của Triết Học Đường Phố. Từ trước đến nay tất cả nguồn thu tài chính THDP có được là nhờ vào tấm lòng rộng lượng donation của mọi người, vì chúng tôi đã không muốn các mạng lưới quảng cáo quấy nhiễu làm phiền trải nghiệm của độc giả. Người Việt có lẽ không có văn hóa donate. Thủ dạo quanh một vòng Twitch.tv là sẽ thấy mỗi ngày các streamer chỉ chơi game chém gió linh tinh thôi mà cũng kiếm được nhiều donation tới mức không thể tin được. THDP chỉ cần được 1/10 như vậy thì chúng tôi sẽ làm magazine cho mọi người thưởng thức miễn phí. Tuy nhiên THDP vẫn quyết định sẽ phát hành quyển ALOHA Volume 1 này miễn phí để mọi người biết nó như thế nào. Những Volume sau này sẽ chỉ phát hành trong nội bộ Exclusive Membership. Để đăng ký THDP 2.0 Exclusive Membership mời bạn click vào [link này](#).

ALOHA là một bước tiến mới từ khi THDP trở lại sau gần 2 năm ẩn tích, đánh dấu sự trở lại đó là một cuộc thi viết với những bài viết xuất sắc. Triết Học Đường Phố rất hy vọng nhận được sự tin yêu và ủng hộ của các bạn trong cuộc cải tiến này.

Ngoài ra nếu bạn có lòng tốt nữa thì có thể ủng hộ donate thêm cho chúng tôi tại địa chỉ >> <http://bit.ly/donateTHDP>. THDP luôn cần thêm nguồn tài chính để có thể hoạt động hiệu quả hơn. Đơn vị tổ chức nào muốn làm mạnh thường quân tài trợ THDP hoặc muốn quảng bá sản phẩm của mình tới cộng đồng THDP thì xin liên hệ với người này. Hiện giờ chúng tôi vẫn còn là một nhóm nhỏ hoạt động vì sứ mệnh của mình và đang rất cần những angel investor tài trợ. THDP vẫn còn đang áp út khá nhiều dự án để cho ra đời trong tương lai.

ĐÔNG HƯNG®
GROUP
<https://drdonghung.vn>

HempSapa

Hemp Dietary Supplement

Dầu CBD chất lượng cao nhất với
công nghệ chiết xuất CO2 siêu tối hạn.
Được sản xuất 100% tại Châu Âu.

[WWW. HEMPSAPA. COM](http://www.hempsapa.com)

[Bài dịch] Tôi đã học được gì từ Blaise Pascal

"Mọi vấn đề của loài người đều xuất phát từ việc họ không thể ngồi im một mình trong phòng."

- Blaise Pascal

Bạn có thể ngồi một mình trong một khoảng thời gian, lặng lẽ, không bị phân tâm? Hành động đơn giản đó đã khiến tôi mất nhiều năm để làm chủ và tôi vẫn còn một chặng đường nữa phải đi. Việc tìm kiếm sự tĩnh lặng đã đưa tôi đến một câu nói của nhà toán học và cũng là nhà thần học người Pháp Blaise Pascal.

Pascal có ý gì với câu nói nổi tiếng trên?

Ý nghĩ trên được trích trong *Pensees* 139, một trong nhiều suy nghĩ Pascal đã viết xuyên suốt đời mình vào giữa những năm 1600 và sau này được chia sẻ mọi nơi sau khi ông qua đời. Nhiều nhà phê bình sau đó đã xem xét và dịch lại các câu từ của Pascal có nghĩa là con người chúng ta né tránh sự tĩnh lặng và tịnh mịch bởi chúng ta sợ sự thật mà thế giới không có sự xao lắng sẽ khiến chúng ta phải đổi mới.

Tại sao chúng ta không thể ngồi một mình? Chúng ta đang chạy trốn khỏi sự thật nào?

Có vẻ như trong ý nghĩ 139, Pascal nói rằng nếu không có

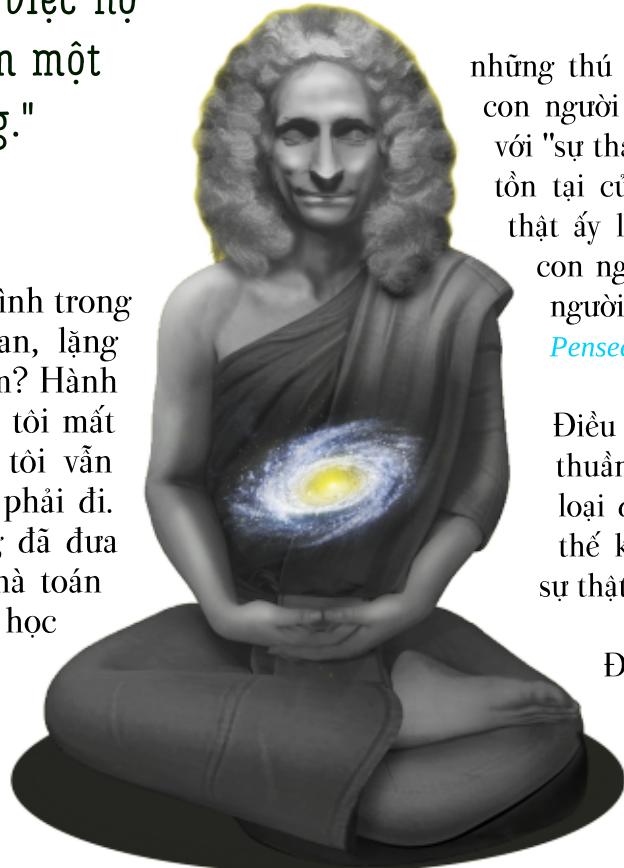

Illustration: Polaris Do

Tác giả: [Nancy Daley](#)
Biên dịch: Mai Nguyen
Hiệu đính: Prana

những thú tiêu khiển, sự mỉa tập trung, con người sẽ bị buộc phải ở một mình với "sự thật" không thể tránh khỏi về sự tồn tại của mình. Điều được coi là sự thật ấy là: Cuộc sống là khó khăn và con người phải chịu đựng. Con người nhất định bị khổ sở. (*Pensees*, n.d.)

Điều này có đúng không hay đơn thuần chỉ là một niềm tin mà nhân loại đã theo bám trong suốt nhiều thế kỷ? Chúng ta đang chạy trốn sự thật hay một ảo tưởng?

Điều tôi tin là đúng là nếu con người bị buộc phải ngồi một mình tĩnh tâm trong phòng, không bị phân tâm, họ sẽ phải đối phó với một tâm trí không thể chịu nổi,

nhưng lo lắng, đe dọa, tin đồn và sợ hãi đang lấp đầy nó. Họ sẽ bị buộc phải lắng nghe những lời thỉ thỉ không ngừng nghỉ của bản ngã về sự tồn tại khổ sở này.

Có thể hiểu được tại sao nhiều người trong chúng ta tránh né ở một trong yên tĩnh và tĩnh lặng. Có ai muốn tĩnh lặng khi sự tĩnh lặng mang lại nỗi bất hạnh khủng khiếp như vậy?

Giải pháp

Nếu vấn đề là con người không thể ngồi tĩnh tâm một mình, thì giải pháp được đề ra sẽ là

gì? Không phải nó quá rõ ràng sao? Chúng ta phải học cách ngồi yên một mình trong phòng.

Có khả năng nào điều Pascal muốn nói không chỉ là các vấn đề đều xuất phát từ việc con người không có khả năng ngồi yên lặng và chấp nhận khổ đau, mà giải pháp duy nhất là ngồi tĩnh tâm để có thể học cách vượt qua khổ?

Có thể yêu cầu chấm dứt những hoạt động vòi nghĩa và gợi ý rằng chúng ta thực sự có thể giải quyết các vấn đề của nhân loại nếu chúng ta đơn giản là, như mỗi cá nhân, hướng tâm vào trong? Đây không phải là câu thần chú của hầu hết các giáo viên và bậc thầy tâm linh trong thời đại của chúng ta sao?

Liệu có thể Pascal đang cho rằng sự phân tâm, sự săn đuổi theo những mục tiêu trong tương lai và những nhu cầu không ngừng nghỉ của chúng ta sẽ không cứu được chúng ta nhưng dành thời gian yên tĩnh cầu nguyện, thiền định và tìm kiếm sự thật có thể sẽ làm được điều đó?

Liệu chúng ta có thể gác bỏ các thiết bị điện tử, điện thoại của chúng ta, dẹp đi những hoạt động làm tê liệt não bộ của chúng ta trong vài phút và cố gắng ngồi yên lặng một mình ở đâu đó không?

Ngồi tĩnh tâm một mình đòi hỏi điều gì?

Tôi tin rằng việc ngồi tĩnh tâm là một quá trình gồm hai giai đoạn. Đầu tiên, chúng ta phải đổi mới với những cảm xúc này sinh khi chúng ta quán chiếu niềm tin tập thể rằng cuộc sống là khổ và rằng chúng ta không làm gì khác ngoài việc chịu đựng. Chúng ta cần đặt câu hỏi liệu niềm tin ấy, điều khiến chúng ta không hạnh phúc đó, có đúng không? Chúng ta cần hỏi bản ngã.

Cái nhìn khiêm khuyết về bản thân và cuộc sống này là

**HÃY Ở MỘT MÌNH,
ĐÓ LÀ BÍ MẬT CỦA
NHỮNG PHÁT MINH;
HÃY Ở MỘT MÌNH,
ĐÓ LÀ KHI Ý TƯỞNG ĐƯỢC SINH RA**
NIKOLA TESLA

do bản ngã. Bản ngã không muốn chúng ta tĩnh lặng. Nó làm mọi thứ có thể để giữ cho cơ thể ta luôn hoạt động và tâm trí ta chúa đầy những ý nghĩ vô dụng để nó lấp đầy chúng ta với nỗi sợ hãi của không gian yên tĩnh. Ngay cả Pascal trong một *Pensees* sau này đã viết: "Sự im lặng vĩnh cửu của không gian vô hạn này làm tôi sợ hãi." (*Pensees* 206)

Chính bản ngã tạo ra sợ hãi, và bản ngã khiến chúng ta xa rời Bản thân, điều chúng ta tìm thấy trong sự tĩnh lặng. Bản ngã biết nếu chúng ta tìm thấy chân Ngã, câu trả lời cho câu hỏi muôn thuở "tôi là ai", chúng ta sẽ không còn cuốn theo những lời nói dối và lời hứa trống rỗng của nó nữa. Nó sẽ không thể tồn tại. Tìm thấy sự bình an trong sự tĩnh lặng và yên lặng có nghĩa là sự kết thúc của bản

ngã. Vì vậy, bản ngã có gắng thuyết phục chúng ta rằng sự yên tĩnh là một nơi nguy hiểm mà chúng ta không nên đi vào.

Chúng ta cần ngừng nghe theo bản ngã.

Thứ hai, khi chúng ta đối mặt với nỗi sợ hãi do niềm tin sai lệch gây ra, chúng ta sẽ có cơ hội vượt lên trên bản ngã để đến với chân Ngã, Con người đích thực của bạn, để ghi nhớ chúng ta là ai, là gì, và từ Ai chúng ta đã đến. Chúng ta đã quên đi Sự Thật này và sự tĩnh lặng là nơi duy nhất nó có thể được tìm thấy. Nhớ ra được chúng ta thực sự là ai sẽ mang lại sự bình yên và hạnh phúc mà không một niềm vui tạm thời nào xuất phát từ sự phân tán của bản ngã có thể sánh được.

Chúng ta không phải là bản ngã. Chúng ta còn nhiều hơn thế. Cuộc sống cũng không phải do bản ngã hoạ ra. Nó cũng còn rất nhiều điều hơn thế nữa. Đây là Sự Thật tĩnh lặng mang lại cho chúng ta. Đây là sự thật chúng ta đã xa rời khi chúng ta nghe theo bản ngã và bị cám dỗ bởi những náo loạn và sự đa dạng của thế gian.

Tìm kiếm Hạnh phúc trong Tĩnh lặng

Nếu chúng ta mong muốn niêm hạnh phúc thực sự đời đời, chúng ta sẽ chỉ tìm thấy nó trong im lặng, trong sự tĩnh lặng và trong hiện tại. Đó là nơi mọi thứ có ý nghĩa. Đó không phải là nơi để sợ hãi mà là một nơi để nâng niu, một nơi để chữa lành, và một nơi để nhớ lại.

Tôi thích dòng này từ bài học 291 trong sách *A Course in Miracles* (tạm dịch: Một khóa học về những phép lạ)

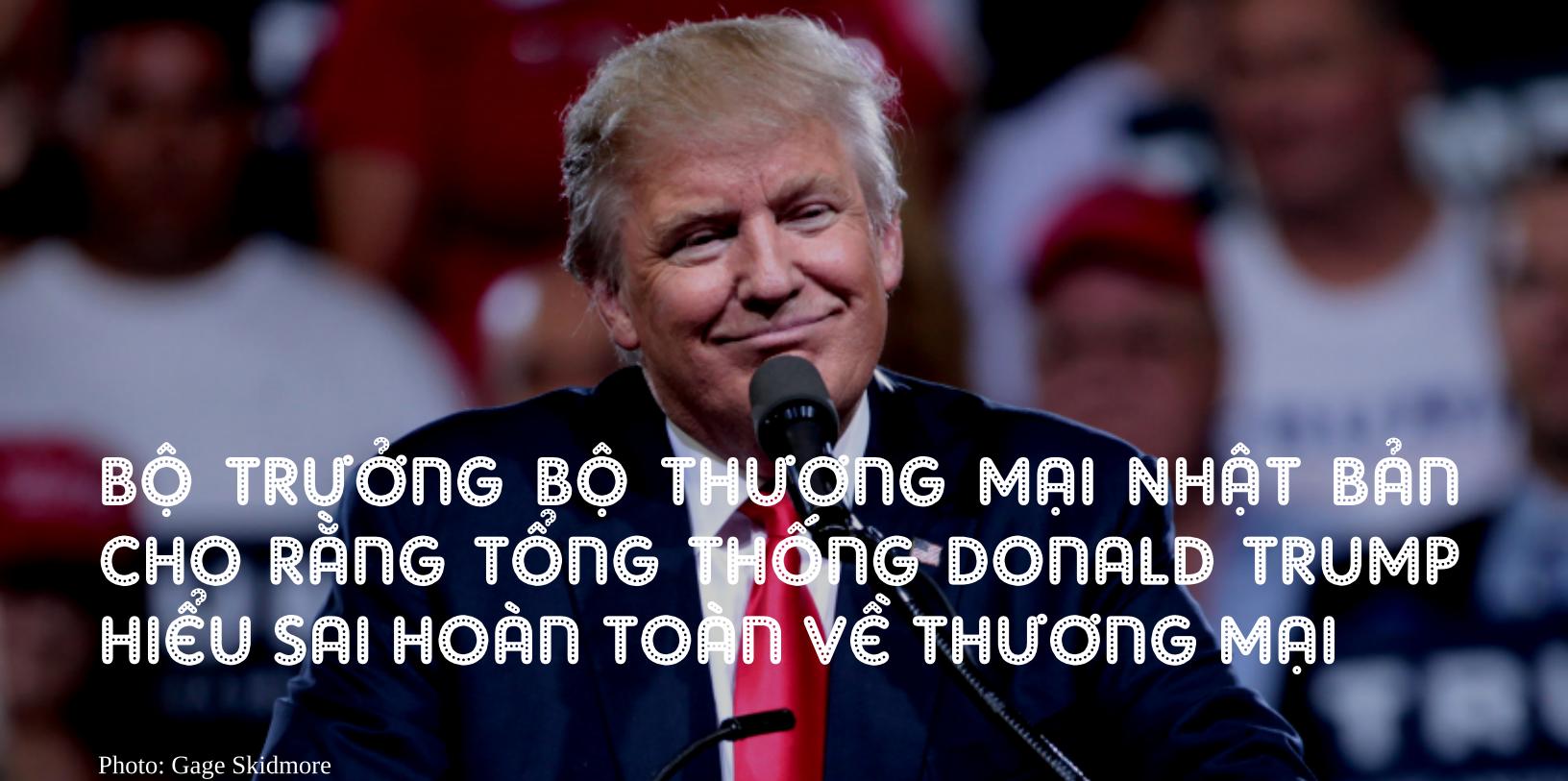
“Thế giới thực phản chiếu một cách khác qua đôi mắt yên tĩnh và với tâm trí yên bình. Không có gì ngoài việc nghỉ ngơi ở đó. Không có tiếng kêu đau đớn và nỗi buồn nào được nghe thấy...”

Tại sao chúng ta không bỏ qua những thú tiêu khiển và tìm một căn phòng yên tĩnh để ngồi? Ở đó, chúng ta có thể quán chiếu về những suy nghĩ đầy sợ hãi của mình. Chúng ta có thể học cách nhìn thấu qua những ảo tưởng của bản ngã và thấy được vẻ đẹp của sự phản chiếu chân thật. Không có khổ đau trong căn phòng chúng ta học cách ngồi tĩnh lặng, chỉ có bình yên. Và chẳng phải bình yên là thứ mà nhân loại cần?

Cứ ngồi đi!

“
Bản ngã biết nếu chúng ta tìm thấy chân Ngã, câu trả lời cho câu hỏi muôn thuở “tôi là ai”. chúng ta sẽ không còn cuốn theo những lời nói dối và lời hứa trống rỗng của nó nữa. Nó sẽ không thể tồn tại. Tìm thấy sự bình an trong sự tĩnh lặng và yên lặng có nghĩa là sự kết thúc của bản ngã.”

“
Khi chúng ta đối mặt với nỗi sợ hãi do niềm tin sai lệch gây ra, chúng ta sẽ có cơ hội vượt lên trên bản ngã để đến với chân Ngã, con người đích thực của bạn, để ghi nhớ chúng ta là ai, là gì, và từ Ai chúng ta đã đến. Chúng ta đã quên đi Sự Thật này và sự tĩnh lặng là nơi duy nhất nó có thể được tìm thấy.”

BỘ TRƯỞNG BỘ THƯƠNG MẠI NHẬT BẢN CHO RẰNG TỔNG THỐNG DONALD TRUMP HIỂU SAI HOÀN TOÀN VỀ THƯƠNG MẠI

Photo: Gage Skidmore

(Từ Tokyo)

Những chính sách thuế quan của tổng thống Donald Trump phản ánh sự hiểu lầm nghiêm trọng về tầm quan trọng của thương mại tự do và những đóng góp của nhiều công ty Nhật Bản cho nền kinh tế Mỹ, bộ trưởng Bộ Thương mại Nhật Bản cho biết.

Ông Hiroshige Seko, bộ trưởng kinh tế, thương mại và công nghiệp Nhật Bản, trong một bài phỏng vấn độc quyền với The Associated Press, đã cảnh báo rằng Tokyo sẽ có những hành động đáp trả nếu Hoa Kỳ thực hiện chính sách đánh thuế 25% đối với ô tô nhập khẩu từ Nhật Bản. Ông Seko không đi vào chi tiết nhưng không loại trừ khả năng Nhật Bản sẽ trả đũa bằng thuế quan.

“Những công ty sản xuất ô tô Nhật Bản có những đóng góp lớn cho nền kinh tế Hoa Kỳ,” ông Seko nói trong bài phỏng vấn tại văn phòng bộ trưởng ở Tokyo. “Nếu nền công nghiệp chế tạo ô tô ở Nhật Bản trở nên suy yếu, chúng tôi sẽ mất khả năng đầu tư vào thị trường Hoa Kỳ.”

“Việc này hoàn toàn bất lợi cho nền kinh tế thế giới, và nhiều công ty Nhật đang vận chuyển phụ tùng ô tô đến Trung Quốc để hoàn thiện và sau đó xuất khẩu sang Hoa Kỳ, những công ty này đang bắt đầu cảm nhận được hậu quả của sự thay đổi,” ông nói. “Việc này sau cùng cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến nền kinh tế của cả Hoa Kỳ và Trung Quốc.”

Ông Seko nói rằng ông thông cảm với “cảm xúc” của tổng thống Trump khi lo lắng về tình trạng gia tăng thâm hụt thương mại ở Mỹ. Nhưng ông nói rằng Thủ tướng Shinzo Abe và các quan chức Nhật Bản khác đã kiên nhẫn cố gắng thuyết phục ông Trump rằng những sản phẩm Nhật Bản không phải là mối đe dọa an ninh đến Mỹ.

Năm ngoái, tổng thâm hụt thương mại của Mỹ với Nhật Bản đã lên đến 68 tỉ USD. Thâm hụt với Trung Quốc là gần 376 tỉ USD.

Tổng thống Trump không nêu rõ lỗi cho Nhật Bản, ông Seko nói, vì thâm hụt thương mại của Mỹ với Nhật Bản hiện nay là kết quả của nhiều năm cố gắng bởi các doanh nghiệp Nhật để tạo ra

Ông Hiroshige Seko
Photo: Wiki Commons

hàng nghìn việc làm cho người Mỹ, đa phần nhờ vào ngành công nghiệp ô tô, và Nhật Bản là một nhà đầu tư lớn ở Mỹ.

Ông Seko cho rằng thuế quan áp dụng với nhôm và sắt nhập khẩu Nhật Bản, vốn đã có hiệu lực, được dự đoán sẽ có tác động không nhiều đến Nhật Bản vì ngành này chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong những sản phẩm xuất khẩu sang Mỹ.

Source: [The Associated Press - Yuri Kageyama](#)

Biên dịch: Hà Huy Dương
Hiệu đính: Prana

“

**TRIẾT HỌC
ĐƯỜNG PHỐ**

Với chín trên mười người, ta bước qua vực sâu ngăn cách giữa tuổi thanh niên và sự trưởng thành trên cây cầu xây bằng tiếng thở dài. Khoảnh khắc ấy thường được đánh dấu bởi sự bất hạnh trong cuộc sống hay nỗi thất vọng trong tình cảm. Chúng ta đứng dậy và thấy mình là một con người mới. Trí tuệ trở nên rắn chắc hơn sau khi được tôi qua lửa. Tư tưởng được vun đắp bởi đồng hoang tàn của từng niềm đam mê, và ta có thể đo con đường tới sự thông thái bằng những đau khổ mà ta đã chịu đựng.

- Edward Bulwer Lytton

”

Tiểu Thuyết Lịch Sử

Tác giả: Hai Le

NGƯỜI CHÉM CÁ KÌNH

Hồi thứ nhất

Vua Trưng bất khuất trâm Hát thuy
Khí hùng cuồn cuộn phủ trời Nam

Năm vua Trưng thứ ba, công nguyên năm 43, các tộc trong Bách Việt khắp vùng Lĩnh Nam đều quy thuận, thanh thế vua Trưng cao tột đỉnh. Vua Hán là Lưu Tú e sợ uy thế vua Trưng lên cao sê đánh tới tận kinh đô Lạc Dương, mới dốc quân nghiêng nước, phong cho Mã Viện - Lưu Long - Đoàn Chí chức tướng, rồi sai đem quân đi xâm lược nước Việt. Mã Viện hành quân ngày đêm, cho quân lính chặt cây làm đường sơn đạo hơn ngàn dặm, tới nơi lại tiếp tục chiêu dụ các hào trưởng trong vùng, sắm sửa xe thuyền, bắt lính mua ngựa thêm mãi, người đông như bụi cát, rục rịch công kích Mi Linh. Nhiều hào trưởng thấy thế giặc mạnh, thì ngã lòng, không dám ra mặt phò trợ vua Trưng nữa. Bọn cơ hội nghĩ gió đã đổi chiều, liền khum núm xuôi theo Hán.

Quân Mi Linh bị cô lập, nhưng chiến đấu anh dũng, trong hàng ngũ không ai sờn gan trước giặc. Vua Trưng phải bỏ Mi Linh, về Cẩm Khê cố thủ, lương thảo đều thiếu thốn. Bất kể trận nào, vua Trưng Trắc đều thân chinh ra giao chiến, uy dũng đứng trên đầu con mãnh tượng, mình mặc kim giáp, đầu đội triều thiên, cầm ngang ngọn giáo thét vang chỉ huy binh tướng. Dưới chân mãnh tượng, bốn chiến tướng mang khiên đồng, cầm đại đao hộ giá hai bên mạn sườn. Mãnh tượng mắt như hòn lửa đỏ, cặp ngà dài tựa hai thanh gươm lấp lánh le lói giặc, trên vòi còn chi chít sẹo cũ mới cùng vô số vết thương.

Mã Viện đã dùng biến người mà đánh, đánh vào tinh thần lẩn thực chiến, nhưng đã nhiều trận mà vẫn không phá được quân của vua Trưng. Viện quyết tử chiến một trận cuối cùng. Được bọn phù thuỷ hiến cho kế độc, bắt toàn bộ quân Hán cởi truồng ra đánh, Viện đã y theo, quyết thắng cho bằng được.

Quân Mi Linh hao hụt dần, chỉ còn những nhóm nhỏ giữa biển giặc nhung nhúc. Giặc bao vây mỗi lúc một đông, tất cả bọn chúng đều cởi truồng nhồng nhỗng. Con mãnh tượng của Bà Trưng tả xung hữu đột, quăng vòi cuốn lấy từng tên rồi quật bình bịch. Những tên ngã sóng soret dưới đất, không bao giờ có cơ hội đứng dậy, bởi những bàn chân voi như thớt đá giáng xuống, xương cốt cũng phải tan nát. Các tướng hộ giá

vung đao như ánh chớp, chém bay đầu tất cả những tên nào dám lại gần. Xung quanh họ là liệt các thây giặc loã lồ hạ bộ, đê tiện như xác của súc sinh. Hai Bà Trưng cùng các chiến sĩ đánh đến kiệt sức, giặc vẫn kéo đến lúc nhúc như ruồi bọ, tất cả chúng từ binh tới tướng đều cởi truồng. Con voi trận của Bà Trưng bị trúng tên như lông nhím, sức chiến đấu yếu dần, một tên giặc Hán đâm được cây giáo vào mắt nó, lút sâu nửa cán. Nó rống lên từng hồi, rồi xóc cái ngà vào cổ họng tên giặc, trổ ra đằng sau. Con mãnh tượng đau đớn dữ dội, nhưng kiềm chế để không cuồng loạn mà làm hại đến chủ nhân đang ở trên lưng. Nó hình như đang khóc, rồi mệt nhọc quỳ xuống, không bao giờ dậy được nữa. Nữ tướng Lê Chân phẫn uất thét lớn:

“Bạn chó lợn, xem bà trị tội chúng bay đây!”

Nói rồi vung gươm tít mù, xông thẳng vào giặc, mặc sức múa gươm như vào chảo không người, giặc chết như

“Khi Trưng Nữ Vương vừa khấn xong, tức thì trời đất tối sầm, mây đen cuộn cuộn, sấm nổ rung trời, cuồng phong nổi lên, bụi tung mù mịt, đất đá rung chuyển, nước sông sôi lên ùng úc, sóng gió gào thét dữ dội.

Nửa ngày sau, họ đã tới được bờ sông Hát. Vua Trưng cùng các tướng trầm ngâm đứng nhìn dòng nước sông cuồn cuộn, bất giác ngài nói:

“Các tướng, mau chỉnh trang y phục, ta muốn làm lễ lạy tạ non sông!”

Các tướng đứng hàng ngang hai bên, ai nấy trang nghiêm tề chỉnh, bồng khí giới trên tay. Vua Trưng ở giữa, lấy khăn lau mặt, chùi sạch hết vết máu của giặc lấm lem trên tay, cởi bỏ giáp trụ, sửa sang y trang, rồi xoã tóc ra quỳ xuống, ngược nhìn trời cao. Đoạn ngài khấn rằng:

“Tôi là thân đàn bà, vì đau đớn trước cảnh non sông rên xiết, chán ghét bọn đàn ông bạc nhược hòa hoãn với giặc, nên dựng cờ khởi nghĩa, tụ họp con cháu Tiên Rồng về một mối, cùng đồng lòng hợp sức đánh đuổi quân thù. Nhờ ơn đức sâu dày của các bậc tiên vương, tôi đã chiếm lại được hơn sáu mươi lăm thành trì trong cõi Lĩnh Nam, tuy chưa thể đòi hết lại cương thổ của tổ tiên, nhưng tôi cũng đã dựng nên bờ cõi, đặt quan ải, phục hồi quốc thống, xây nền tự chủ. Nay giặc Hán tràn sang như kiến cỏ, tôi không cầm cự được nên phải thua trận, khiến núi sông lại một lần nữa bị giặc thù tàn phá. Sau tôi, không biết còn ai đòi lại được quốc thổ, hay con cháu Tiên Rồng phải làm tôi mạo cho giặc Hán trăm ngàn năm nữa? Nay tôi xin hồn thiêng sông núi, chứng giám cho tấm lòng thành, xin nhận lấy hồn phách tinh anh của tôi, để nước non này mãi chẳng thiếu bậc hùng anh, dám đứng dậy giết thù cứu nước!”

Khi Trưng Nữ Vương vừa khấn xong, tức thì trời đất tối sầm, mây đen cuộn cuộn, sấm nổ rung trời, cuồng phong nổi lên, bụi tung mù mịt, đất đá rung chuyển, nước sông sôi lên ùng úc, sóng gió gào thét dữ dội. Giặc Hán đuổi tới sau lưng không dám tới gần, cũng không thể nhìn thấy gì cả. Chừng nửa giờ sau, trời đất lặng yên, thì chỗ đất Vua Trưng cùng chư tướng đứng khi nãy đã sụp xuống sông mất hút, không còn dấu vết...

Mã Viện sai lính lùng sục suốt mười ngày cũng không tìm thấy thi thể của vua Trưng và chư tướng, nên đem quân đi các nơi truy tìm tung tích những người ủng hộ vua Trưng để tàn sát, đi tới đâu đặt tinh ấp trưởng lại tới đó, xuống khỏi Mi Linh hơn ngàn dặm về phía nam.

ngả ra, tạo thành một lối đi sau lưng bà, máu giặc lênh láng ướt đẫm bụi đất. Bà Trưng Nhị cùng các tướng lĩnh nhân cơ hội đó yểm trợ bà Lê Chân mở đường máu. Trưng Nữ Vương vỗ về con voi lần cuối, rồi hiệp cùng với các tướng, rút gươm chém giết giặc Hán, vừa đánh vừa lèn ngựa thoát thân.

Sau ba năm vơ vét khắp đất Lĩnh Nam thì về Đông Hán báo công. Tuy nhiên, vua Hán lúc đó là Lưu Tú, đổi lòng lạnh nhạt không ngó ngàng đến. Ít lâu sau đó, Mã Viện chết không rõ nguyên nhân. Tang lễ khuynh khoáng cho qua, đồng liêu không ai tới phúng viếng, vợ con y cũng chỉ tẩm liệm giản tiện, không có nghi thức linh đình cho tương xứng với địa vị tướng quân. Chuyện này sử sách ghi lại nhưng không nói rõ vì sao!

• • •

Lại nói về việc Trưng Nữ Vương cùng em là Trưng Nhị và chư tướng tuẫn quốc tại Hát thuỷ. Lúc đó trời đất rung chuyển, như cảm động trước tấm lòng vì nước vì dân của những người con Hùng cháu Lạc, khiến cho sông núi ấp ôm lấy xác thân của họ, không để lọt vào tay giặc.

Trong các chư tướng, có bà Lê Chân vốn là người giỏi thuỷ chiến, từ thuở thiếu niên đã vãy vùng sông nước. Có lẽ hồn thiêng sông núi muốn dành bà lại cho công nghiệp phục quốc sau này, nên để bà sống sót mà trôi dạt rất xa, vào một vùng hoang dã sâu thẳm trong rừng núi. Nơi này, có một số người Lạc Việt không muốn bị nô dịch cho ngoại bang, nên vào ẩn cư, không liên lạc với thế giới bên ngoài, thực là nơi thế ngoại đào viên. Lúc đó, bà Lê Chân bất tỉnh nằm mê man bên mép nước. Có người đi bắt cá phát giác, nên mang bà về làng cứu chữa.

Dân trong làng này có mấy trăm người, sống dựa vào thiên nhiên. Họ đi săn, bắt cá, hái rau, hái trái... ăn uống những sản vật tuỳ theo mùa, dệt vải gai làm quần áo, cuộc sống nhàn安然 không lo âu, đã đến thế hệ thứ ba không còn gặp lại người bên ngoài nữa. Nay gặp được bà Lê Chân, dù bà còn đang mê man bất tỉnh, mà già trẻ bé lớn trong làng đều tới xem. Hàng ngày những người già trong làng cắt đặt các phụ nữ luân phiên chăm sóc cho bà, ngày thứ ba thì bà nuốt được, đến ngày thứ bảy thì bà tỉnh dậy.

Bà Lê Chân nhìn xung quanh thấy cảnh trí lạ lẫm, già trẻ đều mặc vải gai trắng, thêu họa tiết cổ truyền của người Việt, ai nấy đều thanh nhã thoát tục, ngỡ rằng đã lạc vào thế giới của các vị thần minh. Còn chưa kịp định thần lại thì người già nhất làng, cụ Trắc Long, một ông cụ tóc bới tròn sau đầu, râu trắng xoá như thác chảy, đã tới vái chào:

“Tướng quân là người ở đâu? Vì sao lại lạc tới nơi rừng hoang núi thẳm này?”

Lê Chân không trả lời mà hỏi ngược lại:

“Đây là đâu? Tôi còn sống sao? Những người đi chung với tôi đâu hết rồi?”

Già làng Trắc Long là thế hệ đầu tiên đã tới nơi này, vuốt râu rồi trả lời:

“Chúng tôi là người Lạc Việt, mấy chục năm trước vì không muốn làm nô lệ cho giặc, nên cùng nhau đi sâu vào rừng núi, dù có chết vì đói hay dã thú ăn thịt cũng không màng, nhưng nhờ núi sông linh thánh, đã

nuôi dưỡng chúng tôi sống sót tận hôm nay. Khi chúng tôi gặp, tướng quân chỉ có một mình. Chúng tôi đã cù trai tráng tìm dọc bờ sông suốt ba ngày cũng không thấy ai khác. Những người đi chung với tướng quân có lẽ đã không còn ai sống sót.”

“
Bà Lê Chân nghe xong như sét đánh ngang tai, bất chợt ôm mặt khóc lớn tiếng:

“Vua Trưng! Bà ơi! Bà ơi!”

Tới khi lấy lại bình tĩnh, Lê Chân thấy dân làng vẫn im lặng đứng ngồi xung quanh, bà mới kể rõ ngọn nguồn, từ lúc Hai Bà Trưng khởi nghĩa cho đến lúc tuẫn quốc ở bên dòng sông Hát. Bà kể gần nửa buổi, dân làng nghe như nuốt từng lời, các già làng đều rơi lệ, bọn thanh niên thiếu nữ thì siết nắm đấm, nghiến chặt hàm răng, trong lòng ai cũng đau thương, hùng hực khí thế muốn trả nợ non sông.

Sau ba tháng, bà Lê Chân đã lành lặn các vết thương, thấy cuộc sống của người dân nơi đây tuy nhàn hạ, nhưng lại không có mục tiêu phấn đấu. Nên bà nói với già làng Trắc Long:

“Người Lạc Việt ta là dân giỏi cà cẩy nhất trong trăm họ Việt. Thế mà bọn rợ Hoa Hạ ở phương Bắc xuống đô hộ, học được phép canh tác của ta đem về Bắc, lại chép lão vào sử sách rằng chính bọn chúng dạy cho người Việt ta cà cẩy canh củi. Mới mười mấy năm trước thôi, có tên giặc Nhâm Diên làm thái thú trong đất Cửu Chân, lấy lưỡi cà bằng đồng của người Lạc Việt xưa làm mẫu, rồi đúc y theo mấy trăm cái, đem lên núi cao phát cho người Âu Việt. Người Âu xưa nay chia làm hai nhóm, nhóm làm ruộng trên núi dùng lưỡi cà nhỏ, nhóm săn bắn thì hay đem những gì săn được xuống đổi gạo với người Lạc ta chứ họ không làm nghề nông. Nên người Âu nhận lưỡi cà to bản của ta, chỉ coi là đồ vô dụng, có người đem về nấu chảy làm dầu tên. Sau đó Diên nói khoác là khai hoá cho người nước ta biết cà ruộng. Lại nữa, tên Diên này còn viết sách để tự ca ngợi mình, lấy tên Trần Tiên Dân ghi vào sách đó giả là người Việt, nó còn sai bộ ha lập đền thờ mình, nói láo rằng người Việt thờ sống Diên vì cảm công đức của nó!”

Già làng Trắc Long vuốt râu cười lớn:

“Trên đời lại có kẻ tro trên vậy sao? Đúng là thứ đáng điếm! Dám hỏi tướng quân, sau đó thế nào?”

Bà Lê Chân lại nói tiếp:

“Diên vơ vét được bốn năm thì xin đổi về phương Bắc, mấy cái đền thờ của nó cũng không còn nhang khói gì nữa, người ta thả trâu vào ăn cỏ, gia súc phóng uế khắp nơi, sau đền đó bị người dân cột trâu vào cột

rồi giật sập. Nhưng điều bậy bà hắn lưu truyền, thì cháu chỉ sợ là nhiều năm sau nữa con cháu Lạc Việt sẽ tin là sự thực!"

Già Trắc Long giật mình:

"Tướng quân nói đúng, điều gì dối trá mà nói mãi người ta nghe cũng tin thành sự thực. Huống hồ chúng lại nắm quyền lực trong tay, thì sự láo khoét lại càng tai hại đường nào nữa?"

Bà Lê Chân bồi thêm:

"Bây giờ, chúng mở nhà học khắp nơi, dạy chữ Hán, dạy phong tục Hán. Còn chữ Việt, chúng tận diệt, ai biết chữ Việt hay cất giấu sách vở chữ Việt đều bị giết cả nhà! Phong tục Việt bị chúng dạy cho lớp trẻ là phong tục man di mọi rợ! Lúc vua Trưng lập nước, đã đốt phá hết nhà học của bọn rợ Hán, rồi cho sưu tầm lại sách vở văn hiến của người Việt ta, tìm lại những người tài giỏi để cho làm thầy dạy học. Tiếc là công cuộc chưa thành thì..."

Bà Lê Chân thở dài, bỏ lửng câu nói. Già làng Trắc Long cũng khẽ thở dài, cúi mặt xuống rồi nói:

"Trước đây già cũng là người học chữ, vì muốn được yên thân mà đi trốn tới tận bầy giờ. Già thấy xấu hổ, vì bao lâu nay ở trong làng mà không mặn nồng chuyện dạy lại cho bọn trẻ. Nếu không gấp tướng quân, có lẽ già đã mang chữ nghĩa xuống mồ, mai một hết những gì tâm huyết của tổ tiên người Việt!"

Bà Lê Chân nhìn ông, nói từng lời cương quyết:

"Bây giờ vẫn chưa muộn. Cụ có muốn tiếp nối công trình của vua Trưng tại làng này không?"

Già làng Trắc Long nhìn bà Lê Chân bằng đôi mắt rưng rưng, ngọn lửa yêu nước thương nòi tướng đã tàn lụi nay chợt bốc lên nhè nhẹ nhõm lại rồi bùng cháy lên mãnh liệt, cổ họng ông nghẹn cứng, thốt không ra tiếng, tim đập như trống giục liên hồi, bất giác một giọt nước mắt lăn tròn trên má ông. Biểu hiện đó thay câu trả lời, thấy vậy bà Lê Chân lại nói tiếp:

"Nếu người trong làng cứ sống nhàn安然, sớm muộn gì cũng quên mất gốc gác của mình mà trở thành những thổ dân, phụ thuộc vào thiên nhiên, chỉ biết sinh tồn mà không biết sống!"

Già làng Trắc Long hít thở chậm chạp, lấy lại sự bình an trong lòng, liền hỏi:

"Vậy theo tướng quân thì phải làm sao?"

Bà Lê Chân đầy hy vọng, trả lời lạc quan rằng:

"Trẻ nhỏ phải biết chữ Việt, thanh niên phải biết rèn luyện thân thể tu dưỡng đạo đức, đàn ông phải biết cày cấy, đàn bà phải biết canh cẩn, người già phải tinh thông văn hiến, ai nấy đều phải xuất sắc trong việc bổn phận của mình. Có như vậy mới không tự mình thuỷ chột, mới không im lìm chấp nhận những điều dối

trá của giặc mà chẳng có gì biện bạch! Có như vậy, mới sớm ngày tự lực tự cường, cùng nhau đánh đuổi giặc thù, quét sạch non sông!"

Lời nói của bà Lê Chân như làm bừng tỉnh già Trắc Long và mọi người trong làng. Từ đó, bà cùng dân làng khai khẩn đất đai, đem giống lúa nước mọc hoang về phơi khô rồi gieo xuống ruộng. Lúa trổ tươi tốt, bông dài trĩu hạt. Bà lại lấy hạt tiếp tục gieo trồng vụ sau. Dần dần, một năm lúa trổ ba lần, dân làng thu hoạch dư ăn, luôn luôn có lúa dự trữ. Trong thời gian đó, bà lại sai các thanh niên đi bứng những cây ăn trái mọc hoang trong rừng về trồng, chăm bón cẩn thận, tới mùa cây cho trái ngày càng ngon ngọt như đèn đáp công người. Để có sức kéo, bà cùng dân làng bắt những con bò rừng còn nhỏ về nuôi, dạy chúng tập mang ách. Đến khi chúng sinh sản, qua tới lứa thứ nhì đã ngoan ngoãn kéo cày, không trở chứng quấy phá nữa. Bà còn cùng các thanh niên đi bắt bắt lợn rừng, dê rừng, hươu, nai, ngựa con... về nuôi trong chuồng. Với những con nào hay úi phá, bà chỉ mọi người lấy cây nhọn xỏ ngang chỗ sụn trong mũi nó rồi buộc dây vòng qua, thì chúng tức khắc không phá phách nữa. Bà Lê Chân cùng các phụ nữ lên rừng dâu, lùng sục những con tằm hoang đem về, trồng dâu thành nương, hái lá dâu thái nhỏ cho tằm ăn, khi tằm thành kén thì luộc kén lấy tơ, dùng tơ đó dệt được vải mịn láng bóng, gọi là vải lụa.

Sau bảy năm, ngôi làng trở nên hết sức trù phú sung túc. Bà cùng các già làng và trai tráng, đi về những nơi có người Việt sinh sống, bí mật chiêu mộ thêm người về làng, dùng sản vật trong làng trao đổi dụng cụ và những thứ cần thiết, thỉnh thoảng tập kích những toán giặc nhỏ lẻ để cướp khí giới, về làng rèn lại thành gươm kiểu Lạc Việt.

Gươm Lạc Việt có lưỡi dài cỡ một cánh tay người lớn, chỉ một bên bén. Có hai kiểu lưỡi gươm, một loại thuôn nhọn dần và hơi cong như kiểu cái ngà voi, một loại lưỡi thẳng và chiều rộng không đổi từ chuôi đến mũi, mũi vặt chéo.

Chuôi gươm Lạc Việt dài bằng khuỷu tay đến cổ tay người lớn, thường làm bằng gỗ tốt nguyên khối hoặc hai mảnh ghép lại. Khi tra lưỡi vào thì có hai cách, hoặc đục lỗ rồi gắn lưỡi vào, sau đó đóng chốt bằng đồng cố định lại; hoặc ghép lưỡi vào giữa hai mảnh ghép, đóng chốt rồi lấy dây gân bò quấn lại. Cái khâu gươm thường làm bằng đồng vàng, hình tròn như mặt trời. Đầu chuôi cũng tùy nghi bịt đồng hoặc vàng bạc. Mỗi khi đánh, thì cầm bằng cả hai tay, lực chém kinh người như đá lăn thác đổ.

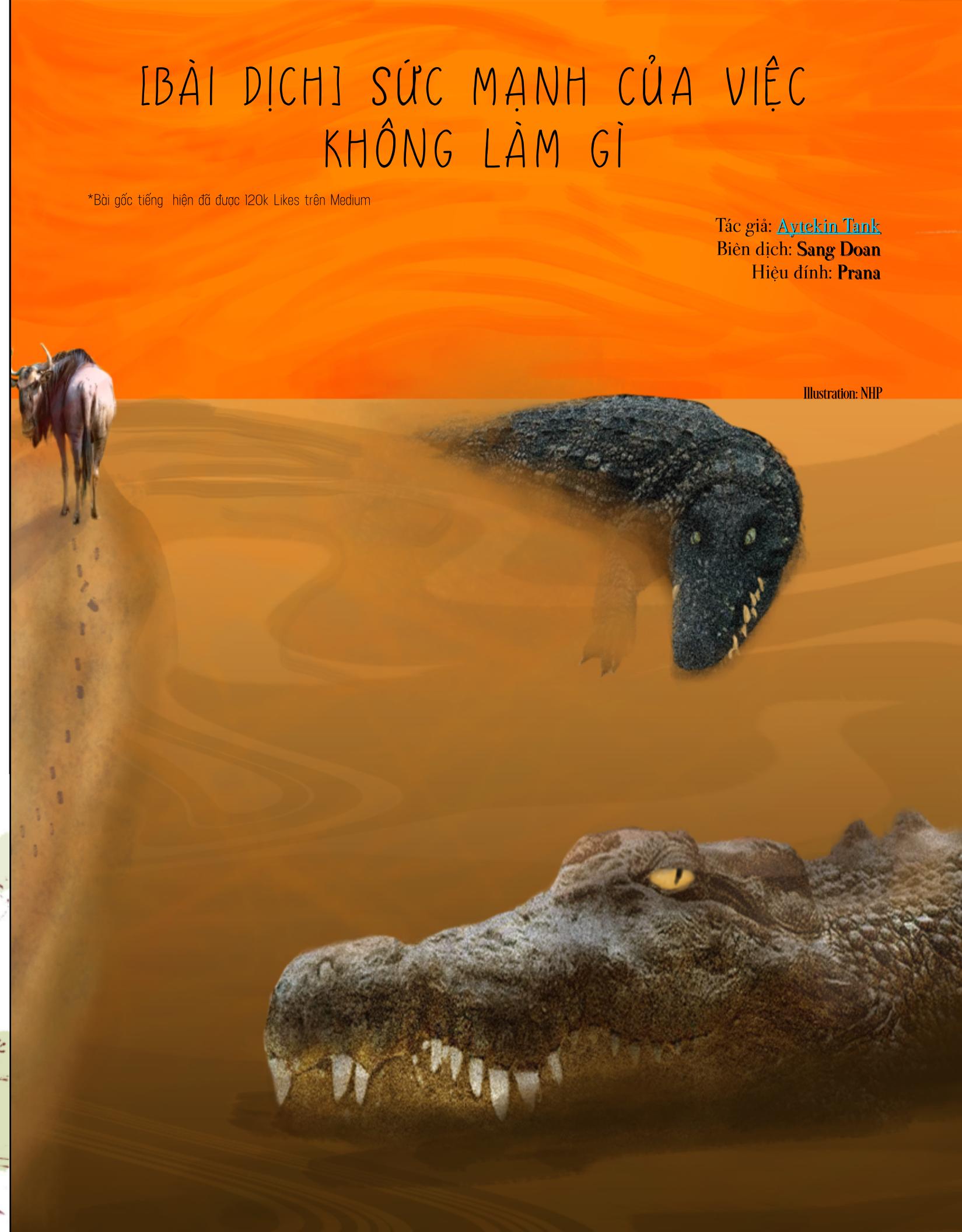
Bà dạy cho thanh niên nam nữ trong làng, biết sử dụng gươm cả hai tay, và khả năng bắn nỏ thiện xạ. Ngày luyện tập võ nghệ rèn luyện thân thể, đêm học chữ trau dồi văn hiến Việt. Dân làng yêu mến tôn bà Lê

Chân lên làm trưởng. Bà nhận lời, rồi đặt tên làng là Trắc Nhị, một là để tưởng nhớ vua Trưng, hai cũng do đa phần người trong làng mang họ Trắc.

• • •

Mùa xuân, năm công nguyên 53, đã mười năm kể từ ngày Bà Trưng cùng chư tướng tuẫn quốc. Bà Lê Chân dẫn ba mươi người trong làng Trắc Nhị ngược sông tìm lại nơi xưa để cúng tế vua Trưng cùng các tướng. Họ đi ba ngày, rồi bảy ngày, rồi nửa tháng, nhưng bà Lê Chân vẫn không sao nhớ mà tìm ra được chỗ khi xưa bà cùng minh chủ và các bạn của mình đã tuẫn tiết, phần vì thời gian đã lâu cây cối đất đá thay đổi, phần vì khi đó là lúc cùng đường, không chú ý tới cảnh vật. Đang lúc mọi người tưởng như vô vọng, bà Lê Chân lòng nóng như lửa đốt, thì bỗng đâu họ nghe thấy tiếng hò hét truy đuổi của rất đông người, nên bà cùng những người đi theo nhanh chóng nấp vào bụi rậm để xem tình hình.

Muốn biết có sự vụ gì tiếp theo, chuyện sẽ xảy đến thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

[BÀI DỊCH] SỨC MẠNH CỦA VIỆC KHÔNG LÀM GÌ

*Bài gốc tiếng hiện đã được 120k Likes trên Medium

Tác giả: [Aytekin Tank](#)

Biên dịch: [Sang Doan](#)

Hiệu dính: [Prana](#)

Illustration: NHP

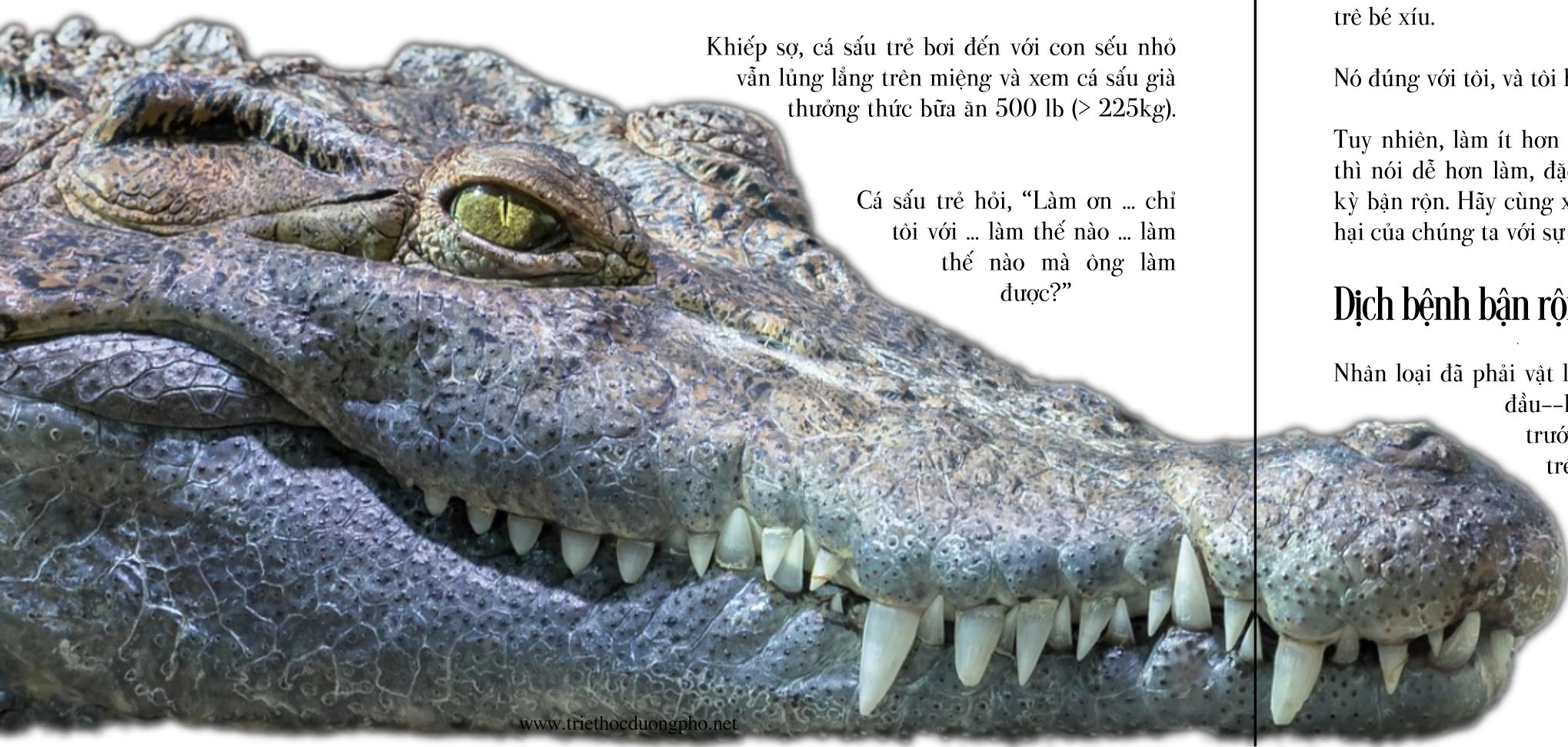
Cá sấu già đang trôi nổi trên bờ sông khi một chàng cá sấu trẻ hơn bơi đến bên cạnh lão,

“Tôi nghe nhiều người bảo ông là thợ săn ác liệt nhất trên mọi dòng sông. Làm ơn, hãy chỉ bảo tôi.”

Bị đánh thức từ một giấc ngủ trưa dài, cá sấu già liếc nhìn cá sấu trẻ với đôi mắt bò sát của mình, không nói gì và rồi lại ngủ thiếp đi trên mặt nước.

Cảm thấy bức mình và không được tôn trọng, cá sấu trẻ bơi ngược dòng để đuổi theo mây con cá da trơn, đập nước nổi bồng. “Ta sẽ cho lão ấy xem,” nó tự nghĩ. Cuối ngày hôm đó, cá sấu trẻ trở lại với cá sấu già, vẫn còn ngủ trưa, và bắt đầu khoe khoang về buổi săn thành công của nó,

“Hôm nay tôi bắt được tận hai con cá da trơn bị thịt. Ông thì sao? Chả được gì à? Có lẽ ông chẳng ác liệt như người ta nói.”

Khiếp sợ, cá sấu trẻ bơi đến với con sếu nhỏ vẫn lùng lảng trên miệng và xem cá sấu già thường thức bùa ăn 500 lb (> 225kg).

Cá sấu trẻ hỏi, “Làm ơn ... chỉ tôi với ... làm thế nào ... làm thế nào mà ông làm được?”

Lão cá sấu già bị đánh thúc lần hai nhìn vào chàng thanh niên trẻ, chẳng mấy may thoát một tát, lại nhấm mắt và trôi bồng bènh trên mặt nước giữa những con cá tué nhỏ xíu đang nhấm nháp nhẹ nhàng mấy vệt tảo trên bụng lão.

Một lần nữa, cá sấu trẻ tức giận vì bị lão cá sấu già ngó lo, và nó lại lội ngược dòng lần hai xem mình sẽ săn được gì. Sau vài giờ vãy vùng, cuối cùng nó cũng tóm được một con sếu nhỏ. Nó vừa mỉm cười vừa giữ chặt con chim trong hàm và bơi trở lại cá sấu già, quyết tâm chứng tỏ bản lĩnh thợ săn của mình.

Khi cá sấu trẻ bơi đến, nó thấy lão cá sấu già vẫn chìm nổi ở nguyên chỗ cũ gần bờ sông. Tuy nhiên, có một thay đổi - một con linh dương đầu bò to xác đang uống nước chiều chỉ cách gần đầu cá sấu già chừng vài cen-ti-mét. Nhanh như chớp, cá sấu già lao ra khỏi mặt nước, quấn quai hàm quanh con linh dương vĩ đại và kéo nó xuống dòng sông.

Với cái miệng đầy thịt linh dương, cá sấu già cuối cùng cũng đáp lại,

TA CHẢ LÀM GÌ.

Làm việc quan trọng vs. khoe khoang bận rộn

Khi tôi lần đầu xây dựng JotForm, tôi giống như con cá sấu trẻ - tin rằng tôi luôn phải làm một cái gì đó để có được kết quả. Hồi ấy, nếu có ai nói với tôi rằng tôi sẽ đạt được kết quả lớn hơn bằng cách không làm gì nhiều hơn, tôi đã đảo mắt và tiếp tục làm việc dồn dập 16 giờ mỗi ngày. Tôi nghĩ rằng để thành công, tôi phải liên tục xây dựng, làm việc, nuôi dưỡng và phát triển thứ tiếp theo - bất kể “thứ” đó là gì.

Tất cả chúng ta đều có vấn đề với sự bận rộn. Nhưng bận rộn và thành công không liên quan. Và, tôi nghĩ nếu chúng ta ưu tiên “không làm gì” hơn, chúng ta sẽ bắt được nhiều linh dương hơn so với những con cá trê bé xíu.

Nó đúng với tôi, và tôi hy vọng nó cũng đúng với bạn.

Tuy nhiên, làm ít hơn hoặc không làm bất kì điều gì thì nói dễ hơn làm, đặc biệt là trong một xã hội cực kỳ bận rộn. Hãy cùng xem xét kỹ hơn nỗi ám ảnh độc hại của chúng ta với sự bận rộn...

Dịch bệnh bận rộn cực độ

Nhân loại đã phải vật lộn với sự bận rộn từ thuở ban đầu--hoặc ít nhất là từ năm 425 trước Công nguyên khi Homer đi trên mặt đất.

Sử thi Odyssey kể về câu chuyện của “Những người ăn sen” (Lotus-eaters)-- một giống người kỳ lạ trong thần thoại Hy Lạp suốt ngày

lười biếng ăn sen và không làm gì cả. Và, điều là lùng hơn cả viễn tưởng là những người này hài lòng với cuộc sống của họ.

Homer viết rằng sau khi một vài lính của Odysseus ăn loại quả sen đó, họ trở nên giống những người ăn sen--hài lòng, thư giãn và một chút lười biếng.

Odysseus lo sợ rằng nếu tất cả lính của ông khi ăn loại sen đó sẽ không còn động lực để trở về nên ra lệnh trói những người đã ăn vào băng ghế để thuyền có thể giằng buồm ngay lập tức.

Thật thú vị, phản ứng của Odysseus đối với cảm giác “không làm gì” này nghe thật giống với các CEO, các startup Founder và thầy dạy football ở đại học mà chúng ta biết ngày nay--những con nghiệm công việc ở mức năng khinh thường bắt cứ điều gì liên đến lòng tự mãn.

Mặc dù, tất nhiên họ chỉ là chóp đỉnh của một tầng băng xã hội lớn hơn nhiều, có cảm giác đóng băng với sự sợ hãi cái suy nghĩ của việc chẳng làm gì cả. Cả thế giới bây giờ đo lường giá trị theo sự bận rộn với chất lượng công việc. Bao nhiêu lần bạn đã nghe hay có một cuộc trò chuyện như thế này...

“Đạo này thế nào, Mark?”

“Ông ơi, bạn điên cuồng!”

“Tuyệt đó, cứ giữ thế nhé!”

Chúng ta đã học cách đánh giá trong vô thức giá trị của một người dựa trên số giờ họ làm việc, lượng thức ăn trên dinh của họ, và nói đơn giản--liệu họ chỉ đang chạy mòng mòng như một con gà mất đầu.

Trong cuốn sách *4-Hour Work Week* (*Tuần làm việc 4 giờ*) của Tim Ferriss, ông ấy nói đùa về ý tưởng rằng nếu bạn muốn được thăng chức, bạn chỉ cần tỏ ra bận rộn hơn bằng cách làm việc nhiều giờ hơn, cố gắng hết sức và liên tục trả lời email. Nhưng, dù sớm dù muộn, tất cả chúng ta phải tự

hỏi nhiệm vụ của mình là gì. Đó có phải là trở nên bận rộn nhất hay tạo ra tác động lớn nhất? Và, điều thú vị là khi xem xét một số bộ óc vĩ đại nhất đã từng sống trên hành tinh này, chúng ta thấy một điểm chung thú vị: họ đều dành thời gian để không làm gì cả.

Sức mạnh của việc không làm gì

Dành thời gian trong cuộc sống để không làm gì có thể là một thử thách, đặc biệt là trong tuần làm việc nơi chúng ta liên tục bị dồn dập và ném bom với các cuộc họp, thông báo và danh sách việc làm ngày càng dài ra.

Những nhà sáng lập bận rộn đã bắt đầu triển khai “Think Weeks” (Tuần lễ Suy nghĩ) vào lịch trình hàng năm của họ – những khoảng thời gian dài một tuần họ dành cho việc xem xét, đọc, suy nghĩ và sống bên ngoài cái thế giới đóng hộp của việc điều hành doanh nghiệp.

Mặc dù nhiều nhà sáng lập trẻ như Mike Karnjanaprakorn của Skillshare đã áp dụng phương pháp này, cũng như những tên tuổi lớn như Steve Jobs, Mark Zuckerberg và Tim Ferriss, Bill Gates mới là người đầu tiên giúp Think Week nổi tiếng.

Trong nhiều năm điều hành Microsoft, Bill Gates thường rút về Think Week hai lần một năm, không phải để du lịch, mà là khoảng thời gian thực tế dành riêng cho việc không làm gì cả.

Gates rất nghiêm túc với các Think Week của ông tới mức gia đình, bạn bè ông và nhân viên của Microsoft đều bị cấm. Ngày nay, Gates quy phần lớn sự thành công của Microsoft với những ý tưởng và khái niệm lớn mà ông tình cờ có được khi không làm gì cả.

Áp dụng thời gian “không làm gì”

Bạn không nhất thiết phải cách ly gia đình và bạn bè để bước vào một Think Week như Bill Gates. Lấy tôi làm ví dụ, mỗi năm, tôi dành ít nhất một tuần nghỉ ngoại khói công việc và về quê để cùng cha mẹ tôi thu

hoạch ô liu. Tất cả những phiền muộn về tốc độ tăng trưởng hay tỷ lệ chuyển đổi sẽ biến mất khi bạn hái ô liu. Một việc làm mang tính thiền và rất êm đềm. Tôi biết rằng việc hái ô liu sẽ không đưa tôi đến đỉnh cao của TechCrunch, nhưng đó lại là thước đo thành công của cá nhân tôi. Và bằng cách nào đó, một số ý tưởng hay nhất đến với tôi trong thời gian này.

Đối với những người không thể nghỉ cả tuần mỗi năm để không làm gì, tôi khuyên bạn nên tiếp cận hơi khác một chút: áp dụng những ngày Sa-bát kĩ thuật số: Mỗi thứ Bảy hoặc Chủ Nhật, hãy ép mình bước ra khỏi tất cả các hình thức công nghệ.

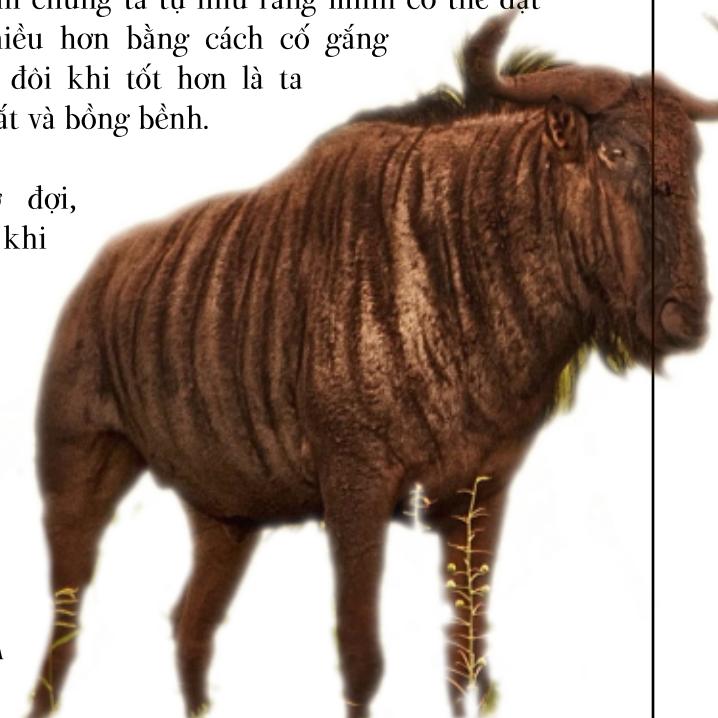
Tất điện thoại thông minh của bạn và giấu nó trong tủ quần áo. Tất nguồn máy tính xách tay và để nó xuống dưới giường. Và, cố gắng hết sức không cày Netflix (hay phim, game).

Dành cho bộ não của bạn không gian để suy nghĩ bằng cách bước ra khỏi công việc hàng ngày và không làm gì cả. Tâm trí của bạn sẽ có thời gian để có được những ý tưởng mới và tiếp tục xử lý những ý tưởng cũ.

Bạn có thể thấy thành công từ phương pháp này tương tự như của con cá sấu già ở đầu bài viết. Trong khi chúng ta tự nhủ rằng mình có thể đạt được nhiều hơn bằng cách cố gắng hết sức, đôi khi tốt hơn là ta nhắm mắt và bồng bềnh.

Và, chờ đợi,
cho đến khi
linh
dương
xuất
hiện.

Photo: IanZA

[Truyện ngắn] Cô Bé Hạt Tiêu – Quyển 2, Tập 1

Tóm tắt sách

Cuốn sách Cô bé Hạt Tiêu thuộc thể loại truyện thiếu nhi, bao gồm những câu chuyện xoay quanh cuộc sống thường ngày của Hạt Tiêu 9 tuổi cùng gia đình và bè bạn ở khu phố Lan Man Mông Lung. Cuốn sách là tập hợp 19 mẫu truyện nhỏ về Hạt Tiêu khi cô bé ở trong các tình huống khác nhau: Đi chợ, kết bạn, học Lịch Sử, chơi trốn tìm, tham gia văn nghệ, tập đi xe đạp, làm đồ thủ công, tập quay bút, v.v...

Trong đó, Hạt Tiêu cùng với hai người bạn thân thiết nhất là Sandy Chập-Mạch-Số-Một và Jonathan Hoa đã tạo nên bộ ba nhí nhố tham gia vào đủ các tình huống dở khóc dở cười của trẻ con, từ đó gợi mở những bài học sâu sắc dành cho người lớn. Nhân vật Sandy được xây dựng với tính cách của một cô nàng tư duy logic, Jonathan thì trái ngược là một cậu bé dễ cảm ứng với những điều huyền bí. Còn tính cách của Hạt Tiêu là sự hòa trộn giữa hai người bạn này – tính nghệ sĩ. Cô bé yêu thích nghệ thuật, hay mơ mộng, phân vân lưỡng lự và thường xuyên chập chờn giữa thái cực đối lập. Câu chuyện về Hạt Tiêu cùng hai người bạn không chỉ là về thế giới trẻ thơ mà còn là câu chuyện về việc tìm đến sự cân bằng trong nội tâm của một người.

Ngoài hai người bạn thân thiết, Hạt Tiêu còn tương tác với rất nhiều các nhân vật khác như bà ngoại, mẹ,dì, hàng xóm, bạn học và những người lạ, v.v... để làm nổi bật nhất tính cách của cô bé cũng như những bài học cuộc sống ở nhiều khía cạnh. Điểm đặc biệt của cuốn sách là cách đặt tên nhân vật có sự pha trộn giữa tiếng Anh và Tiếng Việt với hàm ý về sự giao thoa văn hóa, giao thoa giữa các thái cực khác nhau, đồng thời cũng thể hiện sự phá cách mới mẻ so với tư duy thông thường.

Cuốn sách Cô bé Hạt Tiêu muốn truyền đạt thông điệp đến người đọc rằng khi chúng ta vô tư đón nhận thế giới như một đứa trẻ, ta sẽ thấy cuộc sống đơn giản và thú vị hơn rất nhiều. Sự sáng tạo nằm ở trong góc nhìn của mỗi người. Chúng ta có thể vượt lên trên mọi hoàn cảnh bằng cách tạo ra những thực tại mình mong muốn.

Đối với cá nhân tôi, cuốn sách Hạt Tiêu giúp tôi tự nhìn lại cuộc sống của mình theo một góc độ khác cởi mở và vô tư hơn. Những vấn đề chưa được giải quyết khi đưa vào thế giới trẻ thơ thì đều tìm thấy lối ra dễ dàng. Đây cũng là nơi tôi viết nên những ước mơ của chính mình về một thế giới con người chung sống yêu thương, hài hòa và tự do; nơi những ngọt lành của trẻ thơ sẽ làm dịu tất cả những hỗn độn, toan tính và căng thẳng của cuộc đời.

Vũ Thanh Hòa

Bìa sách *Cô Bé Hạt Tiêu*, Quyển 1

[Bài giới thiệu](#)
[Link mua sách](#)

"Thế giới của cô bé Hạt Tiêu là một thế giới hòa trộn giữa thực tại và cổ tích. Nơi chốn nhiệm màu, diệu kỳ với biết bao niềm vui thú trẻ thơ, mà vẫn chân thực và lắng đọng sâu sắc. Tác giả Vũ Thanh Hòa có tuổi đời rất trẻ nhưng cô đã thể hiện một lối viết tuyệt vời. Khôi hài, thú vị, tinh tế, sinh động, giàu cảm xúc. Cô đã kể một câu chuyện ngập tràn tiếng cười tuổi thơ, từng cuộc phiêu lưu nhỏ mang lát cắt cuộc sống, đan quyện vào đó những dư vị yêu thương và bài học nhân văn. Văn học Việt cần những tác phẩm thế này và cần những tác giả như Vũ Thanh Hòa."

(Nhận xét của một độc giả trên Fahasa)

Thật là kỳ cục!

Vào một buổi chiều mùa hạ với ánh nắng ngập tràn và chim chóc ríu rít trên những lùm cây, Hạt Tiêu cùng hai người bạn thân thiết là Jonathan Hoa và Sandy Chập-Mạch-Số-Một chơi trò trốn tìm quen thuộc. Hôm nay, Sandy là người đi nhắm mắt. Cô nàng không đếm 5... 10... 15... 20... mà lại hát thật to ba lần bài hát *Thật là kỳ cục*. Trong khi đó, hai người bạn vội vàng đi trốn. Hạt Tiêu và Jonathan bảo nhau rằng đừng chui vào cùng một chỗ vì khi Sandy phát hiện ra một đứa thì đứa còn lại cũng "toi đời." Như thế thì không vui tẹo nào.

Có một chuyện không vui tẹo nào khác cũng đã diễn ra. Đó là cuộc chơi trốn tìm kéo dài hơn một tuần với lần đi trốn của cái buộc tóc hình bướm bướm và sự tìm kiếm của Hạt Tiêu. Cô bé đã "gọi gà về ăn thóc" rất nhiều lần rồi mà cái buộc tóc ở đâu không chịu chui ra. Hạt Tiêu nghĩ rằng món đồ này tốt hơn hết đừng xuất hiện trở lại nữa vì cô bé chẳng muốn chơi với một kẻ ăn gian chút nào.

Thôi, quay lại với lũ trẻ nhé. Các bạn biết không, Jonathan đứng ra giữa ruộng, đội một cái nón rách toe tua, rắc đầy cỏ khô lên người và dang hai tay giả vờ làm một anh bù nhìn. Còn Hạt Tiêu thì tìm thấy một hốc cây lớn bèn ngồi im trong đó. Bên ngoài thân cây, cô bé đã dán một thông báo ghi mấy chữ "Hạt Tiêu đang trốn ở đây."

Sau khi hát xong, Sandy mở mắt đi tìm, trong đầu vẫn vẩn vơ lời bài hát với đầy lò xo và những con cò. Cô nàng rón rén bước đi và đưa mắt ngó nghiêng xung quanh. Sandy rẽ những lùm cây, lật những hòn đá lên, thậm chí còn mở nắp thùng rác cũng đều không thấy tăm hơi hai người bạn.

Hồi trước, Jonathan đã từng trốn trong thùng rác, còn Hạt Tiêu thì lấy những hòn đá nặng 100 kg lấp lên người. Sau buổi đi chơi về, Jonathan bị mẩn ngứa hết mọi chỗ còn Hạt Tiêu thì bẹp dumas như một cái bánh bao bẹp dumas. À, hình như tôi hơi đăng trí rồi thì phải. Đúng ra thì Hạt Tiêu không trốn dưới những hòn đá mà chui vào thùng rác cùng Jonathan. Rồi đến cuối ngày, hai đứa phải gãi cho nhau xoành xoạch vì ngứa.

Khi lang thang đến những cái cây cổ thụ, Sandy bỗng nhìn thấy tờ giấy Hạt Tiêu viết. Cô nàng chỉ cười thầm trong bụng rằng: "Hạt Tiêu tinh nghịch còn lâu mới lừa được tiền bối Sandy này nhé!" rồi tiếp tục đi tìm kiếm ở chỗ khác. Hôm qua, Sandy vừa được xem xong bộ phim có một ông tướng nọ bày ra kế sách "Thực mà hư, hư mà thực" khiến cho quân địch bị lừa dối mấy lần liền.

Trong khi đó, Hạt Tiêu nấp ở trong hốc cây rất lớn và yên lặng lắng nghe tình hình. Nếu Sandy không tìm thấy Hạt Tiêu thì thể nào cũng phải "gọi gà về ăn thóc." Nếu gọi ba lần mà cô bé không xuất hiện thì coi như thua cuộc. Tóm lại, dù nấp ở đâu đi chăng nữa thì lũ trẻ cũng phải nghe ngóng mọi thứ thật cẩn thận.

Bỗng nhiên, Hạt Tiêu nghe thấy tiếng ai đó sụt sùi. Nhìn quanh, Hạt Tiêu thấy một con sóc thiều nihil đang ngồi khóc ở một góc của hốc cây nơi cô bé đang trốn. Thấy thế, nàng ta khẽ cúi xuống và thì thào: "Này sóc nhỏ, đừng khóc nữa. Nếu không, Sandy sẽ phát hiện ra tú ở đây mất!" Nghe vậy, con sóc bù lu bù loa hơn cả lúc nãy và gọi tất cả họ hàng sóc ra rồi mách rằng chính Hạt Tiêu là kẻ vừa bắt nạt mình.

Ồ, tôi đùa một chút cho thay đổi không khí ấy mà. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Cô bé Hạt Tiêu nhẹ nhàng cúi xuống và thì thầm: "Này sóc nhỏ, vì sao cậu khóc?"

Nghé xong, con sóc ngây người ra tỏ vẻ kinh ngạc. Nó tưởng Hạt Tiêu là ông Bụt vì ông Bụt thường xuất hiện vào đúng lúc người ta đang khóc rồi hỏi vì sao. Chưa kể, Hạt Tiêu còn thì thầm rất nhỏ khiến

cho con sóc càng cảm thấy huyền bí. Nhưng thật ra, nếu cô bé nói to quá thì Sandy ở ngoài kia sẽ nghe thấy. Trông vậy, con sóc cũng bắt chước nói thật nhỏ vì nó sợ nếu nói to thì ông Bụt sẽ bay đi mất. Đâu phải lúc nào ta cũng gặp được một ông Bụt chứ.

"Thưa ông Bụt," sóc Ken nghẹn ngào. "Mọi người bảo bài hát mà cháu mới sáng tác là thứ ngớ ngẩn và họ không muốn nghe thêm một chút nào nữa."

Giờ thì đến lượt Hạt Tiêu ngây người ra và nhìn xung quanh xem có ông Bụt nào không vì cô bé thấy chú sóc xứng hô thật kỳ cục.

"Này người bạn nhỏ," Hạt Tiêu nói. "Không có thứ gì là bỏ đi cả. Chỉ là mọi người chưa biết cách dùng nó thôi."

"Thật thế à?" Chú sóc khẽ lau nước mắt.

"Phải phải," Hạt Tiêu đáp. "Xương cá bống còn biến được thành quần áo đẹp nữa là."

Trong khi Hạt Tiêu trò chuyện với người bạn sóc, Jonathan ở ngoài ruộng vẫn cố gắng đứng im như tượng và dang hai cánh tay bắt đầu mỏi. Bỗng nhiên, một chú chim sẻ từ đâu bay đến, đậu lên đầu Jonathan.

Còn Sandy tiếp tục đi tìm hai người bạn mà mãi không thấy. Cô bé đi ngang qua chỗ "anh bù nhìn" Jonny rồi dừng lại, ngược lên hỏi con chim sẻ đậu trên đó: "Cậu có thấy Jonathan ở đâu không?" Con chim đáp rằng không thấy. Rồi nó hỏi Sandy: "Thế cậu có thấy Hạt Tiêu ở đâu không?" Sandy cũng đáp rằng không thấy.

Jonathan đứng đó mà phải nín thở đến tím tái mặt mày. Quả nhiên, cậu ấy đóng vai anh bù nhìn quá xuất sắc đến độ chẳng có ai nhận ra mình cả. Nói đến đây tôi lại nhớ tới cái buộc tóc hình bướm bướm mất tích hơn một tuần nay của Hạt Tiêu. Có thể, nó đã đóng vai một con chim sẻ nào đó nên cô bé mãi không tìm ra. Sau này, Jonathan và cái buộc tóc ấy hẳn sẽ trở thành những diễn viên siêu hạng.

Còn ở trong hốc cây cổ thụ, Hạt Tiêu đang bắt chuyện với người bạn mới.

“Bài hát của cậu như thế nào hả sóc nhỏ?” Hạt Tiêu nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ?” Chú sóc bối rối, di di mũi chân xuống nền đất. “Ông Bụt sẽ không chê nó chứ?”

“Ô kìa,” Hạt Tiêu mỉm cười. “Thế cậu không chê nó chứ?”

Chú sóc Ken lắc lắc đầu và bảo rằng mình rất thích bài hát mới sáng tác này. Nghe vậy, Hạt Tiêu bảo rằng vậy thì cậu ấy còn chần chờ gì nữa mà không thể hiện nó ngay. Sóc ta im lặng một hồi rồi mới e dè cất lời hát. Hát đến đâu chú sóc nhỏ tươi tỉnh hơn đến đó:

*Rượu hồng như những cục bông
Còn bông thì giống con công múa xòe
Con công chẳng khác lá chè
Lá chè y hệt vo ve ong vàng
Ông vàng lại giống quả cam
Quả cam như thế cái hàm đầy rồng
Rồng thì na ná mặt trăng
Mặt trăng và một búp măng khác gì
Búp măng lại giống viên bi
Viên bi như thế một ly rượu hồng
Rượu hồng như những cục bông...*

“Đấy,” sóc Ken mỉm cười, “ông Bụt có thể hát nó vô hạn lần!”

Hạt Tiêu nghe xong thì bật cười sung sướng, vỗ tay bồm bộp, quên mất là mình phải giữ im lặng khi đi trốn. Cô bé liên tục khen rằng sóc Ken đúng là một thiên tài, rằng cậu ấy nên sáng tác thêm nhiều bài hát hơn nữa và rằng thế giới rất cần những người có sự sáng tạo to lớn như vậy.

Sóc Ken thấy ông Bụt cười toáng lên thì cũng bắt chước theo và kêu lên “Thật thế à?” đầy háo hức.

“Phải phải,” Sandy từ đâu chui vào trong hốc cây với vẻ mặt rạng rỡ, “ba người bọn tôi phải vắt óc ra mới sáng tác được một bài hát tuyệt đỉnh như vậy đấy.”

Rồi cô bé bắt đầu nghêu ngao bài Thật là kỳ cục mà bọn trẻ vẫn dùng trong trò chơi trốn tìm quen thuộc. Sandy và Hạt Tiêu đã quên tiệc mồi là mình vẫn đang ở trong trò chơi ấy. Hạt Tiêu bèn bá vai bạn ca theo đầy phấn khởi. Hai đứa còn lắc lắc hông nữa, trông nhộn nhạo biết.

Sóc Ken bé nhỏ thấy kinh ngạc vô cùng vì đây là lần đầu tiên nó được gặp hai ông Bụt cùng một lúc. Chưa kể, họ còn hát một bài tương tự như của cậu nữa chứ. Trông họ thích thú chưa kìa. Chú sóc thiếu nhi bắt đầu hiểu ra tại sao những người chê bài hát của cậu chưa từng gặp ông Bụt hay trở thành một ông Bụt chính hiệu nào cả. Vì họ chẳng có gì liên quan đến Bụt cả, một bài hát cũng không.

Trong khi đó, Jonathan đã hạ hai cánh tay mỏi rã rời xuống. Chưa kể khi đứng giữa trời nắng, cậu ấy toát hết mồ hôi và cứ thở phì phò. Jonny bé nhỏ thầm nghĩ rằng làm một anh bù nhìn không hề đơn giản chút nào. Có lẽ từ ngày mai, cậu ấy nên thiết lập một lịch trình tập tạ nghiêm ngặt.

Đợi mãi không thấy Sandy quay lại và cũng chẳng rõ Hạt Tiêu ở đâu, Jonathan quyết định rời vị trí và bắt đầu đi tìm hai người bạn. Jonathan rẽ những lùm cây, lật những hòn đá lên, thậm chí còn mở nắp thùng rác cũng đều không thấy tăm hơi hai người bạn. Khi lang thang đến những cái cây cổ thụ, cậu ấy nghe thấy tiếng cát lũ đang huyên náo từ trong một thân cây nên liền tìm tới.

“A đây rồi,” Hạt Tiêu mừng rỡ khi nhìn thấy Jonathan ngó vào trong cái hốc lớn với vẻ mặt tò mò. “Chúng ta vừa có thêm một người bạn mới Jonny à.” Hạt Tiêu chỉ về phía chú sóc nhỏ.

“Cậu ấy sáng tác được một bài hát trốn tìm tuyệt đỉnh đấy,” Sandy ở bên cạnh bồi thêm và bắt đầu hát bài hát mới.

Hạt Tiêu thấy thế cũng ca theo đầy hào hứng. Cả chú

sóc Ken cũng phụ họa theo. Trông họ hệt như những vận động viên đang cùng nhau ăn mừng khi được nhận cúp vô địch vậy. Ở bộ môn gì không quan trọng, miễn là họ vô địch. Chứng kiến cảnh tượng này, Jonathan ngạc nhiên lắm nhưng cũng nhanh chóng nhập hội luôn. Cậu ấy vừa nhún nhảy lắc lư, vừa bập bõm hát theo những người bạn vui vẻ.

*“Thuốc lào như những ngôi sao
Ngôi sao lấp lánh hao hao giống bò
Con bò lại giống lò xo
Lò xo y hệt con cò trăng bay
Mà cò chẳng khác khoai tây
Khoai tây na ná đám mây biết cười
Đám mây trông tựa cái nồi
Cái nồi và một nắm xôi khác gì
Nắm xôi thì giống cái ly
Cái ly như thế một bi thuốc lào
Thuốc lào như những ngôi sao...”*

Trong niềm vui sướng đạt dào, cả bốn đứa bèn rủ nhau chơi trốn tìm với bài hát chủ đề mới toanh do chính sóc Ken sáng tác. Ngay lập tức, Jonathan nghĩ cậu ấy sẽ trốn trong cái hốc cây to tướng này. Sandy thì nảy ra ý tưởng đóng giả làm một anh bù nhìn. Còn Hạt Tiêu đang bắn khoăn rằng mình nên đóng giả làm một anh bù nhìn hay tiếp tục trốn ở chỗ cũ. Tuyệt nhiên, không có đứa nào còn giữ ý định chui vào thùng rác nữa.

Bỗng ai đó kêu lên: “A, tìm được cậu rồi nhé, Hạt Tiêu!”

Lũ trẻ ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm thì chẳng thấy ai cả. Khi cúi xuống, chúng thấy một chú chim sẻ. Lúc này, chú này đậu trên đầu “anh bù nhìn” Jonathan ấy. Chim ta dần ra từ trong hốc cây, nơi lũ trẻ vừa tụ tập một chú chim sẻ khác tên là Hạt Tiêu, giống như tên của Hạt Tiêu là Hạt Tiêu ấy. Lũ chim cũng đang chơi trốn tìm các bạn à.

Vì đã ẩn nấp rất kỹ rồi mà vẫn bị phát hiện nên chú chim kia không hài lòng chút nào. Khi nhìn thấy tờ

thông báo Hạt Tiêu dán trên thân cây lúc nãy, chú ta sững người lại một lúc rồi bỗng thét vào mặt người bạn chim sẻ của mình: “Hay lắm Sandy, thì ra là cậu thông đồng với một lũ hót lèo ồn ào!”

Nghe vậy, chú chim có tên Sandy liền ngẩng lên nhìn tờ thông báo “Hạt Tiêu đang trốn ở đây” rồi quay ra nhìn ba đứa trẻ và một con sóc nhỏ đang đứng tròn mắt.

“Thôi đi, đồ chim già ngốc nghếch!” Chú chim Sandy gân cổ lên nói với người bạn Hạt Tiêu đang bất mãn của mình. “Tất cả là do cậu đi trốn mà vẫn mang theo trang sức lấp lánh ấy!”

Vừa nói, chú chim Sandy vừa chỉ tay vào cái buộc tóc hình bướm bướm to tướng đeo ở cổ chân người bạn.

[Bài dịch] Những người rất thành công có những thói quen gì?

(Bài dịch từ câu trả lời của Niklas Göke trên Quora, hiện có 221.2k Views và 10.1k Upvotes)

Không quan tâm đến ý kiến của người khác

- Seth Godin* không đọc phản hồi nhận xét trên Amazon về những cuốn sách của ông.

*Seth Godin là tác giả của 18 cuốn sách bestsellers thế giới về marketing, và đã được dịch sang 35 ngôn ngữ.

- Sam Walton* trong một chuyến công tác Brazil, đã đi vào bên trong một cửa hàng bán lẻ để đo chiều rộng giữa các lối đi và xem những người ở đó có biết những gì mà ông ấy không biết không. Ông ấy bị tống vào tù và phải được chuộc ra.

*Tỷ phú Sam Walton (29/3/1918 - 5/4/1992) là người sáng lập ra Walmart, tập đoàn đa quốc gia về hệ thống siêu thị bán lẻ tạp hóa. Walmart là công ty có doanh thu lớn nhất thế giới, hơn 500 tỷ USD, theo danh sách của Fortune Global 500 năm 2018

Đặt mục tiêu

- Noah Kagan* đã phân tích đảo ngược tất cả những doanh nghiệp số 7 số của anh ấy. Doanh thu 1 triệu USD, mỗi đơn hàng \$300, và 3,333 đơn hàng được bán.

*Noah Kagan là nhân viên thứ 30 tại Facebook, thứ 4 tại Mint và đã tạo ra 4 công ty triệu đô.

- Jack Ma tập trung vào việc kiếm được một tỷ khách hàng cho Alibaba.

Quan tâm đến mọi ý kiến phản hồi

- Google luôn hỏi ý kiến nhận xét từ người dùng.
- Wordpress cập nhật tính năng mới hàng ngày, và nếu có một chức năng bị hư, họ chờ xem người ta có phản nản không trước khi chỉnh sửa chúng.
- Amanda Palmer từng là một nghệ sĩ đường phố, trong nhiều tháng trời cô hoá trang thành một bức tượng trắng mặc váy cưới, mỉm cười với những người bước qua.

Không đặt mục tiêu

- Chuyến thăm đầu tiên của Richard Branson* đến Đảo Necker chỉ để gây ấn tượng với người vợ tương lai của mình. Ông ấy không có ý định mua nó và bị ném ra khỏi đảo. Khi chuyến bay trở về của anh ấy bị hủy, ông ấy bắt đầu thành lập hãng hàng không Virgin Atlantic.

*Sir Richard Charles Nicholas Branson (sinh ngày 18 tháng 7 năm 1950) là một ông trùm kinh doanh, nhà đầu tư, và nhà từ thiện người Anh. Ông được biết đến như là người sáng lập của Virgin Group, bao gồm hơn 400 công ty.

- Sản phẩm đầu tiên của HP là một máy báo tín hiệu cho trò chơi bowling.
- American Express ban đầu là một công ty bưu chính vận chuyển thư từ.
- Tập đoàn Sony được thành lập trước khi các sáng lập viên phác thảo ra những ý tưởng.
- James Altucher* đặt ra các chủ đề (themes), thay vì mục tiêu.

*James Altucher là tác giả của cuốn sách bestseller Choose Yourself, biên tập viên tại The Altucher Report và là chủ chương trình podcast nổi tiếng The James Altucher Show. Tài khoản Quora của ông hiện đang có 231.4k người theo dõi.

Đọc thật nhiều

- Bill Gates đã nói rằng các thư viện có ảnh hưởng lớn đến ông ấy, ngay cả khi còn nhỏ, và trong những năm đầu của Microsoft, mỗi năm ông sẽ có hai đợt retreat, mỗi đợt một tuần, xa lánh thế giới chỉ để đọc sách.
- Elon Musk đọc hai cuốn sách mỗi ngày từ khi còn nhỏ.
- Warren Buffett dành 4-6 giờ đọc mỗi ngày.

Không đọc gì

- Chúng ta chỉ biết một cuốn sách mà Steve Jobs tuyên bố đã ảnh hưởng đến ông ấy: The Innovator's Dilemma.
- Rapper Kanye West không đọc, mặc dù công việc chính của anh là viết ra những đoạn rap sáng tạo.
- Gary Vaynerchuk* tuyên bố đã viết nhiều sách hơn số sách ông ấy đọc (4).

*Gary Vaynerchuk là giám đốc của VaynerX và là CEO của VaynerMedia. Ông còn là nhà diễn thuyết có tiếng, tác giả của 5 cuốn sách New York Times bestseller, và còn là một nhà đầu tư angel investor giai đoạn đầu của những công ty như Facebook, Twitter, Tumblr, Venmo, và Uber. Ông hiện có 1.77 triệu người theo dõi trên Twitter.

Ngủ nhiều hơn

Arianna Huffington, LeBron James, Jeff Bezos đều thích ngủ 7-9 giờ mỗi đêm.

Ngủ nhiều hơn → nghỉ ngơi nhiều hơn → ngày làm việc hiệu quả hơn.

Ngủ ít hơn

Gary Vee, Jack Dorsey, Martha Stewart, Mozart, Thomas Edison, Nikola Tesla, Voltaire, tất cả thường chỉ ngủ 4-6 mỗi đêm. Điều đó có nghĩa là họ có nhiều thời gian hơn để làm việc. Mỗi ngày có thêm một giờ hoặc hai giờ làm việc về lâu dài sẽ tạo ra một sự khác biệt lớn.

Tạo mối liên kết

Kim Kardashian là hiện thân của sự thành công trên mạng xã hội. Trong tiếng Anh còn có một từ dành cho những người chỉ được biết đến nhờ vào những mối quan hệ và kỹ năng liên kết networking của họ: "socialite". Biết đúng người vào đúng thời điểm là vô giá.

Todd Williamson/E! Entertainment/NBCU Photo Bank via

Phót lờ tất cả

- Picasso đã tạo ra khoảng 50,000 tác phẩm nghệ thuật trong cuộc đời ông ấy.

- Nick D'Aloisio đã tạo ra các ứng dụng (apps) tại nhà trong một vài năm, một trong những ứng dụng đó (Summly) đã được Yahoo mua với giá 30 triệu đô la.

- John Grisham* đã viết mỗi ngày một trang trong khoảng 20 năm.

*John Grisham là một nhà văn, luật sư, chính trị gia, và nhà hoạt động người Mỹ nổi tiếng với các tác phẩm thuộc thể loại ly kỳ liên quan tới luật pháp. Sách của ông đã được dịch sang 42 thứ tiếng và xuất bản toàn thế giới.

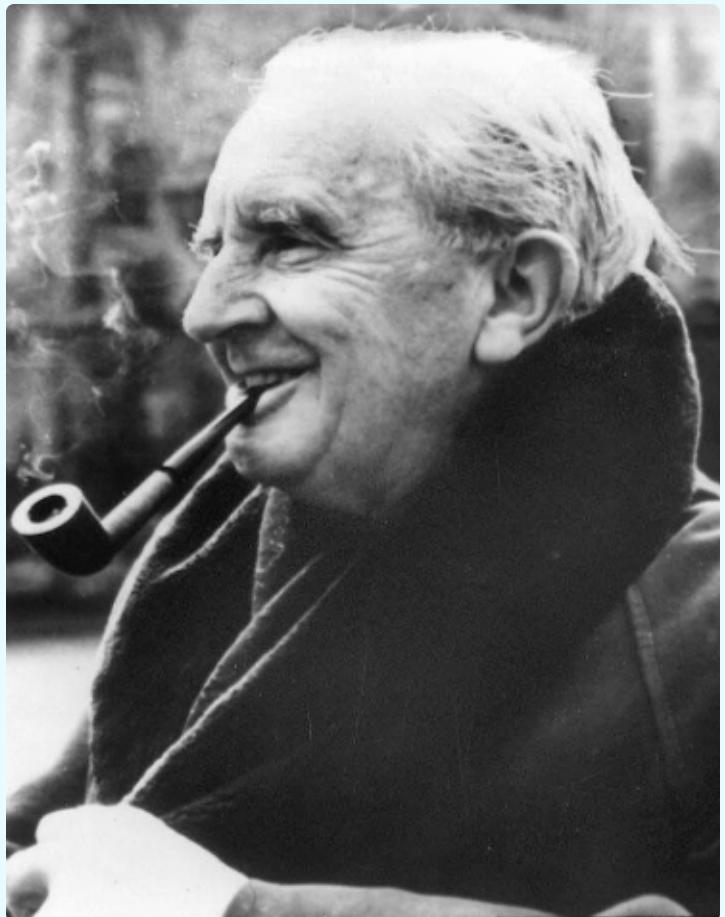
Tất cả họ chỉ ngồi xuống và làm công việc của họ.

Một bức ảnh của

Không bô cuộc

- J.K. Rowling đã bị từ chối bởi hơn 10 nhà xuất bản trước khi Harry Potter được xuất bản.
- Andrea Bocelli (ca sĩ opera nổi tiếng) chơi piano dạo tại quán bar cho đến khi anh 33 tuổi.
- J. R. R. Tolkien xuất bản Chúa tể của những chiếc nhẫn khi ông đã 63 tuổi.

Luôn bô cuộc

- James Altucher sáng lập hơn 20 doanh nghiệp, 18 lần thất bại, ông ấy đóng cửa chúng để bắt đầu lại.
- Edison đã ném 1000 thí nghiệm vào thùng rác.
- Marylin Monroe từng bỏ nghề pin-up để làm người mẫu, rồi sau đó bỏ nghề người mẫu để làm diễn viên.

Tất cả những thói quen này đều đối lập với nhau, nhưng chúng đều hiệu quả trong hoàn cảnh chủ quan khác nhau. Tại sao? Bởi vì không có gì gọi là "một danh sách các thói quen" độc nhất vô nhị của những người thành công. Nếu có thì đó là những người thành công có xu hướng nghiêng hẳn về cực này, hay cực kia - hoặc thậm chí dùng cả hai cực, tùy tình hình.

Cuối cùng, chỉ có một điểm chung mà mọi người thành công đều chia sẻ: họ biết họ là ai. Họ biết cách họ làm việc, tại sao họ làm việc, điều gì khiến họ tích cực, cách họ làm việc tốt nhất và những gì họ có thể làm dù lâu để giành chiến thắng. Và điều đó sẽ hoàn toàn khác nhau cho mỗi một người thành công bạn biết. Bao gồm cả bạn.

Tác giả: [Niklas Göke](#)
Biên dịch: [Hàn Tâm](#)
Hiệu đính: [Prana](#)

[Thơ dài] Thiên đường trần gian - Phần 1

Vũ Thanh Hòa

Hít một hơi diệu kỳ
Đi lang thang về miền mộng tưởng
Chảy trong huyết mạch cốt xương
Dòng sáng vương đến từng ngõ ngách
Thân xác nặng nề dần tan biến mất
Lật trùng mây khấn nguyện xanh ngời

Tôi sẽ dẫn em đến nơi không ngờ
Khi loạn lạc giăng đầy sương khói
Rắn nối đuôi nhau nơi bờ bụi
Làn mong manh hóa lụi màn đêm

Không biết gì liệu có sợ chang em?
Bước chân quen thèm ngày khố ải
Đường cứ trái người đi theo mãi
Không hôm qua với lại ngày mai

Cái gì mong manh đến mức
Chỉ gọi tên thôi là tan ngay lập tức?
Là tĩnh lặng đó cưng ơi
Ôi tôi vừa làm tan nó rồi!

Hãy cười lên cô bé
Có gì đâu mà em phải sợ thế
Khép hàng mi thấy hiện trời sao
Thấy rừng cây, sông suối
Thấy phiền muộn khôn nguôi
Thấy sáng tỏ tim cười
Đừng run chân nữa hãy cứ theo tôi
Chúng mình sẽ tìm ra được mặt trời
Ừ, tất nhiên rồi
Không phải những gì người đang mong đợi

Chơi trong mưa mới hay đồi tạnh ráo
Lặn trong bùn thấu tỏ nụ thanh tao
Chân phải trước, liền sau chân trái
Chợp mắt ai hết dài đường dài

Nhưng khôi hài
Chân em bước hay đường tự chạy?
Mắt em nhìn hay cảnh tự quay?
Và lúc này
Ở ngay đây
Em vào trong mơ hay cõi mộng vào em?

Sợ núi cao phải trèo lên sao đếm
Ngại biển sâu phải lặn đại đêm thâu
Đi nửa đầu đường không với nốt nửa
Cắt ưu tư lừa thêm nữa u sầu

Đốm lửa mau em muôn trở vào
Khi dã tinh ra con chao đảo
Cuồng phong lao xối mơn rào rộ
Nô nghịch nơi bão táp điện rồ

Có dám không nhảy từ vách cao
Có chịu chẳng đứng giữa thác ào
Thu mình lại chừng nào tan biến
Chợt nhận ra tất cả lớn lao

Em là trời đất, những vì sao
Là cánh đồng, hoa lá, kẽm hào
Là giận dữ, buồn đau, vui sướng
Là hạnh phúc cô độc nơi nao
Người bao lừa trào rực khát khao
Vùng cực đoan thao thức lộn nhào

Đảo xem nào em hãy nhìn đi
Người bảo mưa rình phá
Kẻ chỉ mưa dưỡng nuôi
Nhưng mấy ai nhảy múa giữa trời
Để đây voi rơi trên da thịt

Giận kìm đêm mờ tối
Lo âu không quỳ gối
Màn kinh hoàng trỗi nổi
Tôi ở đây, em phải làm sao
Bóp méo, chối bỏ, vây rào
Đi xuống thấp rồi chạy lên cao
Cho tới khi ngã nhào kiệt quệ

Nhân gian rỉ tai hãy ngồi che yên tĩnh
Thần Phật rằng hãy nhẫn nại làm thịnh
Nhưng gom lại là một mớ vẩn “inh”

Lạc vào đầu tạo nên inh ỏi

Cô bé ơi không có thầy nào giỏi
Trên khắp cõi đời bằng chính em đâu
Kẻ học trò là ly nước rỗng lòng
Chứa vào trong mênh mông trời đất

Nghĩ suy, xúc cảm, lời cất
Chảy tuôn qua trúc thẳng thông thân
Mưa cứ rơi, người còn nói nhiều lần
Không đoái hoài cho thêm ngày tắt bật

Chỉ đứng nhìn chân thật
Con thuyền nhỏ trên sóng nước dập dềnh.

Photo: Bru-n0

Hỏi Gi Đáp Nầy

Q: Làm thế nào để xây dựng được tính kỷ luật cho bản thân?

A: Tính kỷ luật là một đức tính nền tảng quan trọng mà một người cần có để vươn tới những thành công trong công việc. Để xây dựng tính kỷ luật, bạn cần kiến tạo được môi trường phù hợp để tính chất ấy được biểu lộ. Môi trường này là một lịch trình cho công việc, diễn ra đều đặn và liên tục trong một khoảng thời gian nhất định, được gọi là thói quen.

Khi xây dựng thói quen, tính kỷ luật sẽ được hình thành song song với việc bạn thực hiện thói quen đó. Sẽ có những yếu tố gây cản trở việc thực hiện thói quen hàng ngày. Nếu loại trừ được chúng thì khả năng thói quen được thiết lập sẽ được tăng cường. Điều này cũng tạo thuận lợi cho tính kỷ luật được bộc lộ mạnh mẽ và dễ dàng hơn. Những yếu tố đó bao gồm:

1. Mục tiêu không rõ ràng
2. Thời điểm không nhất quán
3. Thiếu sự chuẩn bị
4. Không theo dõi và cập nhật tiến trình
5. Uớc lượng, tổ chức hoạt động/sự kiện khác trong ngày không khoa học dẫn tới nhiều việc chen ngang thói quen
6. Trì hoãn và ngụy biện
7. Nản chí khi gặp thất bại

Tính kỷ luật nằm ở thái độ, ý chí duy trì hành động. Đôi khi, bạn thực hiện được thói quen rất chặt chẽ và nghĩ rằng kỷ luật đã được hình thành và không cần phải tiếp tục giữ thói quen đó nữa. Tuy nhiên, việc xây dựng kỷ luật không chỉ dừng lại việc đạt được thành tựu ở trong một giai đoạn nhất định mà nó còn tiếp tục trong việc bảo toàn thành tựu đó lâu dài. Khi bạn dừng thói quen tức là bạn đang tự làm mất đi môi trường để tính kỷ luật được thể hiện. Những gì bạn đã xây dựng được trước kia sẽ dần dần bị bào mòn và rời ra ngoài vùng ý thức.

Thói quen được ví như thân xác, tính kỷ luật là tinh thần. Khi không còn thân xác thì tinh thần cũng không có nơi chốn để biểu lộ. Nó vẫn ở đó, nhưng sẽ không được nhìn thấy. Tính kỷ luật nằm ở mức nào không chỉ phụ thuộc vào ý chí ban đầu của mỗi người mà còn phụ thuộc rất nhiều vào cách người đó xây dựng và thực hiện thói quen của bản thân.

Tóm lại, bất kỳ phẩm chất nào cũng cần có môi trường để được mài dũa thành hình. Muốn xây dựng kỷ luật, hãy giữ mình ở trong những thói quen có ý thức.

>>> [Will Smith - Tự kỷ luật là yêu chính mình. Chỉ có 1% dân số thực hiện điều này](#)

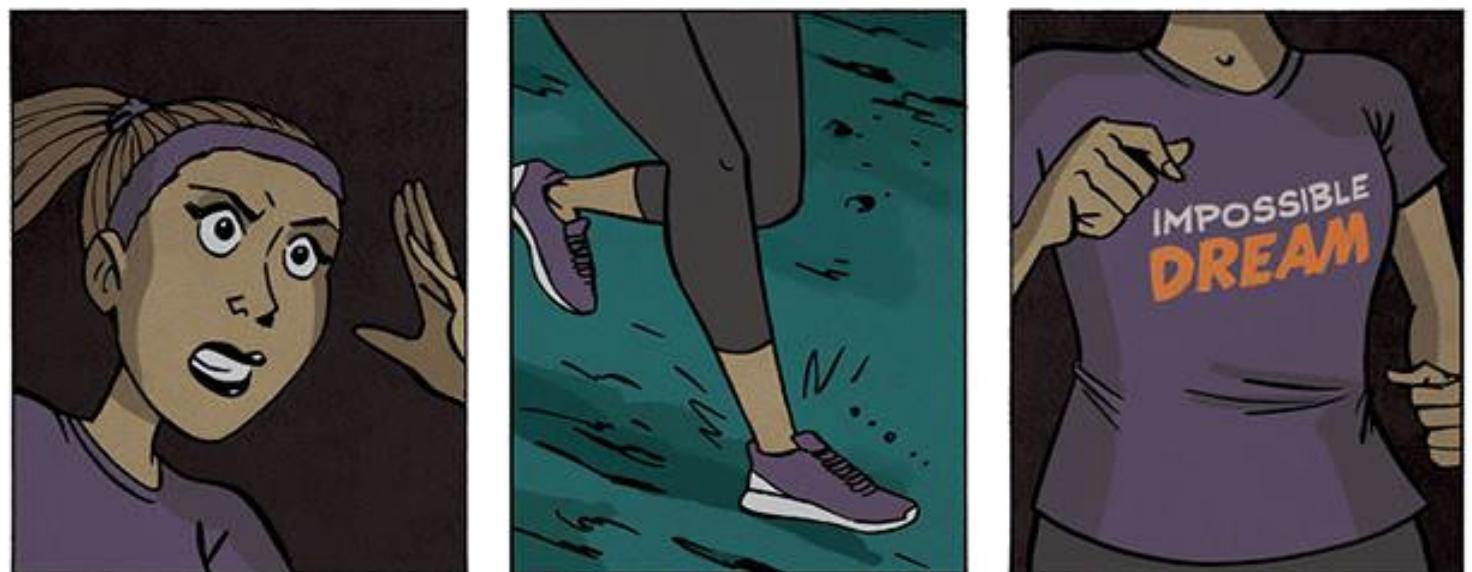
Triết Học Đường Phố

[Gửi câu hỏi về cho THDP tại link này](#)

TRIẾT HỌC
ĐƯỜNG PHỐ

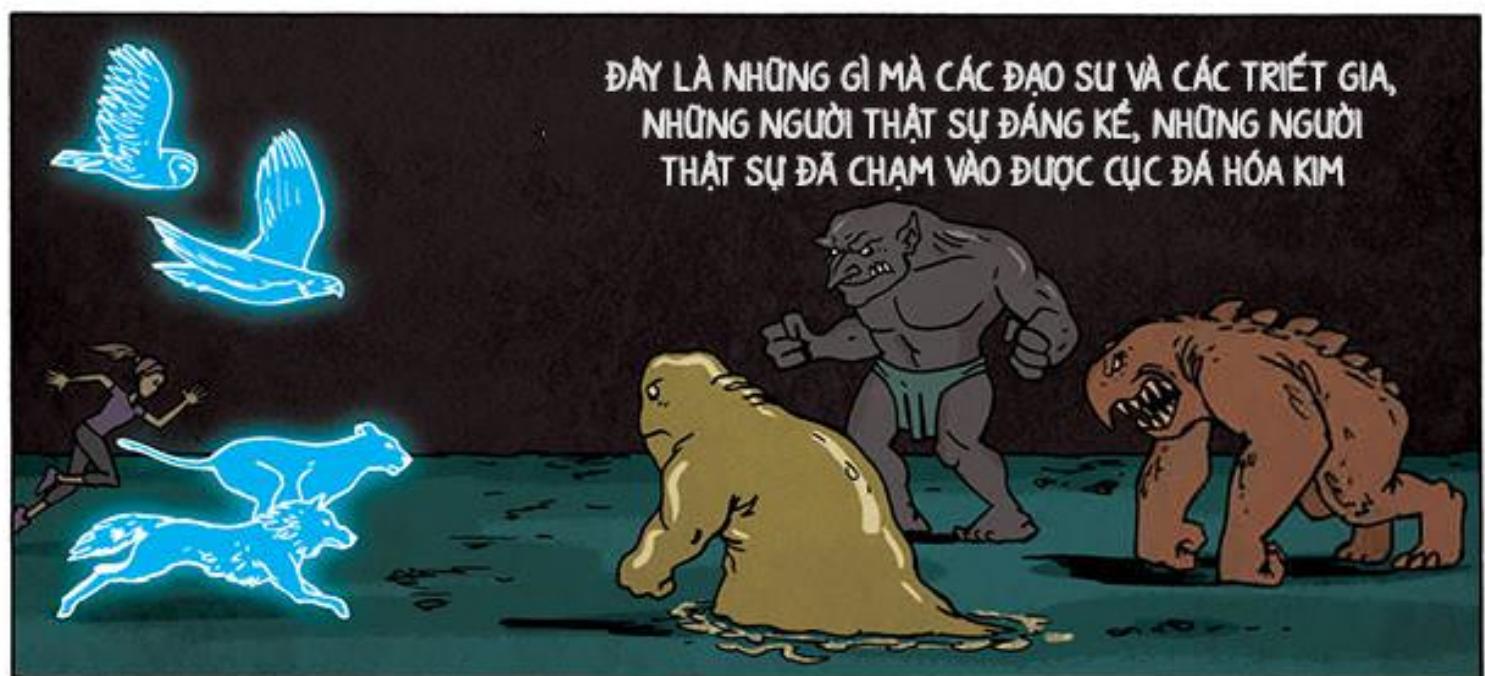

...VÀ TRỜI ĐẤT SẼ ĐÁP ỨNG LẠI
QUYẾT TÂM ĐÓ

BẰNG CÁCH LOẠI BỎ HẾT MỌI VƯƠNG BẢN TƯỞNG CHỪNG KHÔNG THỂ

...VÀ KHÁM PHÁ RA ĐƯỢC RẰNG NÓ LÀ
MỘT CHIẾC GIƯỜNG TƠ ÉM.

— TERENCE MCKENNA

